

האמת, חלק ה', תשובות וחידות

המורה להתגוננות העמיד קדירה, מרחיף אותה למקומה בהינף שרביט, נפנוף נוסף מצית אש תחתיה. סיבוב קצר של אצבעו של המורה להתגוננות החל להניע כף בעלת ידית ארוכה, והיא ערבבה של תכולת הקדירה ללא מגע יד. המורה להתגוננות מדד כעת ערמה של פרחים מתוך צנצנת גדולה – הארי הניח שהם פעמוניות; עלי הכותרת בצבע האינדיגו נראו זוהרים באור הלבן שבקע מהקירות, והיה להם קימור כלפי פנים שיצר את הרושם שהם רוצים פרטיות. הפרח הראשון הוסף לקדירה מייד, אבל אז הקדירה פשוט המשיכה לערבב את עצמה לזמן מה.

המורה להתגוננות תפס עמדה ממנה היה יכול לראות את הארי בהיסט קל של ראשו, והארי ידע שהוא בשדה הראייה ההיקפי של המורה להתגוננות.

בפינה המתין עוף-החול משלהבת-השדים, חלק מהאבנים הקרובות מתחילות להינתך ולהיעשות חלקות יותר. הכנפיים הבוערות הפיצו אור ארגמני שהעניק גוון של דם לחדר והשתקף בניצוצות אדומים מכלי הזכוכית.

”הזמן הולך ואוזל,” אמר פרופסור קווירל. ”שאל את השאלות שלך, אם יש לך כאלה.”

למה, פרופסור קווירל, למה, למה אתה ככה, למה להפוך את עצמך למפלצת, למה לורד וולדמורט, אני יודע שאתה אולי לא רוצה את אותם דברים כמוני, אבל אני לא יכול לדמיין לעצמי מה אתה יכול לרצות שהדרך הטובה ביותר להשיג אותו תהיה זו...

זה מה שהמוח של הארי רצה לדעת.

מה שהארי צריך לדעת הוא... דרך כלשהי להימלט ממה שעומד לקרות. אבל המורה להתגוננות אמר שהוא לא ידבר על התוכניות העתידיות שלו. מוזר שהמורה להתגוננות מוכן לדבר על משהו, זה בטח סותר את אחד מהכללים שלו...

”אני חושב,” אמר הארי בקול רם.

פרופסור קווירל חייך חיוך קטן. הוא השתמש במכתש כדי לכתוש את הרכיב הקסום הראשון של השיקוי, משושה אדום זוהר. ”אני מבין בהחלט,” אמר המורה להתגוננות. ”אבל אל תחשוב יותר מדי, ילד.”

מטרות: למנוע מלורד וולדמורט לפגוע באנשים, למצוא דרך להרוג או לנטרל אותו, אבל קודם להשיג את האבן ולהחיות את הרמיוני...

...לשכנע את פרופסור קווירל להפסיק עם זה...

הארי בלע את רוקו, מדחיק את הרגש, מנסה לעצור את הדמעות מלבקוע. דמעות בטח לא ירשימו את לורד וולדמורט. פרופסור קווירל כבר העווה את פניו, אם כי מהכיוון של מבטו הוא בחן עלה בגווני עזים של לבן, ירוק וסגול.

אין שום דרך ברורה להשיג אף אחת מהמטרות הללו, עדיין לא. כל מה שהארי יכול לעשות הוא לשאול את השאלות שנראו כאילו הכי סביר שיניבו מידע מועיל, אפילו אם אין לו תוכנית עדיין.

אז פשוט לשאול מה שנראה הכי מעניין? שאל הצד הרייבנקלואי של הארי. מתאים לי.

שתוק, הארי אמר לקול; ואז, לאחר מחשבה נוספת, החליט שהוא כבר לא מעמיד פנים שהוא קיים.

ארבעה נושאים עלו במחשבתו של הארי כעדיפויות מנקודת המבט של סקרנות בנוגע לדברים חשובים. ארבע שאלות, אם כן, ארבעה נושאים גדולים, לנסות להכניס לזמן שבו השיקוי מתבשל.

ארבע שאלות...

"אני שואל את השאלה הראשונה שלי," אמר הארי. "מה באמת קרה בלילה של ה-31 באוקטובר, 1981?" מה נשתנה הלילה ההוא מכל הלילות... "אני רוצה את כל הסיפור, בבקשה."

השאלה כיצד ומדוע לורד וולדמורט שרד את מותו לכאורה נראתה כאילו סביר שתשפיע על תוכניות עתידיות.

"צפיתי שתשאל את זה," אמר פרופסור קווירל, זורק פעמונית ואבן לבנה מנצנצת לתוך השיקוי. "בתור התחלה, כל מה שאמרתי לך על לחש ההורקרוקס אמיתי; כפי שהיית אמור להסיק כבר, משום שדיברתי בלחשנתי."

הארי הנהן.

"תוך שניות מהרגע ששמעת את פרטי הלחש, הבחנת בפגם מהותי, והחלת לתהות כיצד ניתן לשפר את הלחש. האם אתה חושב שטום רידל הצעיר היה שונה?"

הארי הניד בראשו.

"ובכן, הוא היה שונה," אמר פרופסור קווירל. "בכל פעם שהתפתיתי להתייחס ממך, הזכרתי לעצמי שהייתי אידיוט כשהייתי מבוגר ממך פי שניים. כשהייתי בן חמש עשרה יצרתי לעצמי הורקרוקס כפי שהוסבר בספר מסוים, והשתמשתי במותה של אביגייל מירטל למול עיניו של הבסיליסק של סלית'רין. תכננתי לעשות הורקרוקס חדש כל שנה אחרי שאעזוב את הוגוורטס, ולקרוא לזה תוכנית גיבוי למקרה שהתקוות האחרות שלי לחיי נצח יתבדו. בדיעבד, טום רידל הצעיר נאחז בקש. המחשבה ליצור הורקרוקס טוב יותר, לא להסתפק בלחש שכבר מצאתי... המחשבה הזו לא עלתה בי עד שהפנמתי את הטיפשות של אנשים רגילים, והבנתי אלו שגיגות שלהם חיקיתי. אבל בבוא הזמן למדתי את ההרגל שירשת ממני, לשאול בכל הזדמנות האם ניתן לעשות זאת טוב יותר. להסתפק בלחש שלמדתי מספר, כשהיה לו דמיון קלוש בלבד למה שבאמת רציתי? מגוחך! וכך גמלה בליבי ההחלטה ליצור לחש טוב יותר."

"יש לך חיי נצח אמיתיים עכשיו?" הארי היה מודע לעובדה שזו שאלה חשובה יותר ממלחמה ומאסטרטגיה, אפילו עם כל שאר הדברים שקורים.

"אכן," אמר פרופסור קווירל. הוא עצר את הכנת השיקוי ופנה להביט בהארי ישירות; בעיני הגבר היה מבט של התעלות שהארי מעולם לא ראה בהן קודם. "בכל האומנויות האפלות ביותר שהצלחתי למצוא, בכל הסודות האסורים להם המפלצת של סלית'רין נתנה לי מפתחות, בכל הידע העתיק שגזע הקוסמים זכר, מצאתי רק רמזים ושבירים למה שהייתי צריך. אז יצרתי זאת וטווייתי זאת מחדש, ותכננתי טקס חדש המבוסס על עקרונות חדשים. החזקתי את הטקס הזה בוער בתודעתי במשך שנים, משפר אותו בדמיוני, תוהה על משמעותו ומשנה שינויים קטנים, ממתין שהכוונה תתייצב. לבסוף העזתי לערוך את הטקס שלי, טקס קורבן מומצא, מבוסס על עיקרון שלא נבחן על ידי שום קסם ידוע. וחייתי, ועודי חי." המורה להתגוננות דיבר בנימה של

ניצחון שקט, כאילו המעשה עצמו היה כה גדול שמילים לעולם לא יוכלו לעשות עימו צדק. "אני עדיין משתמש במילה 'הורקרוקס', אבל רק מסיבות היסטוריות. זה דבר חדש בתכלית, הדגולה ביותר ביצירותיי."

"בתור אחת מהשאלות שלי עליהן הבטחת לענות, אני שואל איך להטיל את הלחש הזה," אמר הארי.

"לא." המורה להתגוננות פנה בחזרה אל השיקוי שלו, זורק פנימה נוצה לבנה עם כתמים אפורים ופעמונית. "חשבתי אולי ללמד אותך כשתהיה מבוגר יותר, משום שאף טום רידל לא יסכים לא לדעת; אבל שיניתי את דעתי."

זיכרון הוא דבר קשה להיזכר בו, לפעמים, והארי ניסה להיזכר האם פרופסור קווירל נתן רמזים על הנושא בעבר. משהו בניסוח של פרופסור קווירל הצית זיכרון: אולי אומר לך כשתהיה מבוגר יותר...

"עדיין ישנם עוגנים פיזיים לחיי הנצח שלך," אמר הארי בקול רם. "זה דומה ללחש ההורקרוקס הישן גם בזה, וזו סיבה נוספת לכך שאתה עדיין קורא להם הורקרוקסים." מסוכן לומר זאת בקול רם, אבל הארי צריך לדעת. "אם אני טועה, אתה יכול להכחיש בלחשנתי."

פרופסור קווירל חייך ברשע. "הניחוש ששלק נכון, ילד, אם כי זה לא יעזור לך."

למרבה הצער, זו לא חולשה שקשה לכסות אם האויב חכם. הארי לא היה מציע את ההצעות בדרך כלל, רק למקרה שהאויב לא חשב עליהן בעצמו, אבל במקרה הזה הוא כבר עשה זאת. "הורקרוקס אחד נזרק להר געש פעיל, עם משקולת כך שישקע לתוך מעטפת כדור הארץ," אמר הארי בכבדות. "אותו המקום אליו חשבתי להשליך את הסוהרסן אם לא אוכל להשמיד אותו. ואז שאלת אותי איפה עוד הייתי מחביא משהו אם לא הייתי רוצה שאיש ימצא אותו אי פעם. הורקרוקס אחד קבור בעומק קילומטרים, במטר קובי אנונימי בקרום כדור הארץ. הורקרוקס אחד השלכת לשקע מריאנה. הורקרוקס אחד מרחף גבוה בסטרטוספירה, שקוף. אפילו אתה לא יודע איפה הם בדיוק, משום שהטלת על עצמך אובליוויאטה. וההורקרוקס האחרון הוא הלוחית של פיוניר 11 שהגנבת לנאס"א ושינתי. משם אתה משיג את תמונת הכוכבים שלך כשאתה מטיל את לחש אור-הכוכבים. אש, אדמה, מים, אוויר, ריק." מידה, המורה להתגוננות קרא לזה, ולכן הארי זכר זאת. חידה.

"אכן," אמר המורה להתגוננות. "הייתי המום במידת מה כשנזכרת כל כך מהר, אבל אני מניח שזה לא משנה; כל החמישה נמצאים מעבר להישג ידי או ידך."

לא בטוח שזה נכון, במיוחד אם יש דרך כלשהי לעקוב אחרי החיבור הקסום ולקבוע את המיקום... אם כי וולדמורט היה עושה כמיטב יכולתו להסתיר זאת... אבל מה שקסם עשה, קסם יכול לבטל. פיוניר 11 אולי רחוקה באמות מידה של קוסמים, אבל נאס"א יודעים בדיוק איפה היא, ובטח הרבה יותר קל להגיע אליה אם אתה יכול להשתמש בקסם כדי להגיד למשוואת הטיל של ציאולקובסקי להתחפף...

דאגה פתאומית עלתה בתודעתו של הארי. אין שום חוק שאומר שהמורה להתגוננות היה צריך להגיד את האמת בנוגע לאיזו גשושית בין כוכבית הפך להורקרוקס, ואם הארי זוכר נכון, התקשורת והמעקב אחרי גשושית פיוניר 10 אבדו זמן קצר לאחר שחלפה ליד יופיטר.

למה שפרופסור קווירל לא היה פשוט הופך את שתיהן להורקרוקסים?

המחשבה המתבקשת הבאה עלתה בהארי. זה משהו שאסור להציע, אם האויב לא חשב עליו בעצמו. אבל נראה סביר ביותר שהאויב כבר חשב עליה.

"אמור לי, מורה," לחשש הארי, "האם השמדת חמשות העוגנים הללו תשמיד אותך?"

"למה אתה ששואל?" לחשש המורה להתגוננות, עם צליל בלחשוש שהלחשננית תירגמה לשעשוע נחשי. "אתה חושד ששהתשובה היא לא?"

הארי לא הצליח לחשוב איך לענות, אם כי היה לו חשד חזק שזה לא משנה בכל מקרה.

"החשד ששלך נכון, ילד. להשמיד את החמישה הללו לא יהפוך אותי לבן תמותה."

הארי הרגיש שוב יובש בגרונו. אם ללחש אין שום מחיר הרסני... "כמה עוגנים עשית?"

"לא הייתי אומר בדרך כלל, אבל ברור ששכבר ניחשטת." חיוכו של המורה להתגוננות התרחב. "התשובה היא ששאני לא יודע. הפסקתי לספור איפשהו באזור מאה ושבע. פשוט עשיתי הרגל כל פעם ששרצחתי מישהו בפרטיות."

יותר ממאה רציחות, בפרטיות, לפני שלורד וולדמורט הפסיק לספור. ואפילו גרוע מזה – "לחש האלמוות שלך עדיין דורש מוות של בן אדם? למה?"

"צירה גדולה מקיימת חיים וקססם במכשירים על ידי הקרבת חיים וקססם ששל אחרים." שוב נשמע הצחוק הנחשי המלחש. "אהבתי תיאור כוזב ששל לחשש הורקרוקס יששן כל כך, התאכזבתי כל כך כששגיליתי אמת, מחשבות על גרסה משופרת יצאו בצורה הזו."

הארי לא היה בטוח למה פרופסור קווירל נותן לו את כל המידע החיוני הזה, אבל מוכרח להיות סיבה, וזה הלחיץ אותו. "אז אתה באמת רוח חסרת גוף שהשתלטה על קווירינוס קווירל."

"כן. אחזור במהירות אם הגוף הזה יהרג. אהיה מרוגז מאוד, ונקמני. אני אומר לך את זה, ילד, כדי שלא תנסה שום דבר מטופש."

"אני מבין," אמר הארי. הוא עשה כמיטב יכולתו לסדר את מחשבותיו, להיזכר מה עמד לשאול הלאה, בעוד המורה להתגוננות הפנה את עיניו בחזרה לשיקוי. ידו השמאלית של הגבר פוררה קונכיות מרוסקות אל הקדירה, בעוד ידו הימנית הכניסה פעמונית נוספת. "אז מה קרה ב-31 באוקטובר? אתה... ניסית להפוך את הארי פוטר התינוק להורקרוקס, מהסוג הישן או החדש. עשית את זה בכוונה, משום שאמרת לילי פוטר, "הארי נשם נשימה עמוקה. עכשיו שהוא יודע למה הוא מרגיש צמרמורת, הוא יכול לעמוד בה. "טוב ויפה, אני מקבל את העסקה. את תמותי, והילד יחיה. עכשיו זרקי את השרביט שלך כדי שאוכל לרצוח אותך." בדיעבד, ברור שהארי זכר את האירוע הזה בעיקר מנקודת המבט של לורד וולדמורט, ורק בסוף זה היה מעיניו של הארי פוטר התינוק. "מה עשית? למה עשית את זה?"

"הנבואה של טרלוני," אמר פרופסור קווירל. ידו טפחה על פעמונית עם רצועת נחושת לפני שהשליך אותה פנימה. "ביליתי ימים ארוכים במחשבה עליה, לאחר שסניף הביא לי אותה. נבואות לעולם אינן דברים פשוטים. ואיך אנסח זאת בצורה שלא תגרום לך לחשוב דברים טיפשיים... טוב, אני פשוט אומר את זה, ואם תהיה טיפש אני אתרגז. הייתי מרותק מהקביעה של הנבואה שמישהו אחר יהיה שווה לי, משום שזה אומר שהאדם הזה יוכל להיות הצד השני של שיחה אינטליגנטית. אחרי חמישים שנה בהן הייתי מוקף בלהג טיפשים, לא היה אכפת לי שהתגובה שלי עלולה להיחשב לקלישאה ספרותית. לא עמדתי לוותר על ההזדמנות מבלי לחשוב עליה קודם. ואז, אתה מבין, היה לי רעיון חכם." פרופסור קווירל נאנח. "עלה בי רעיון כיצד אוכל להגשים את הנבואה בדרכי שלי, לטובתי שלי. אסמן את התינוק כשווה לי בכך שאטיל עליו את לחש ההורקרוקס הישן בצורה כזו שתטביע בו את הנפש שלי עצמי על הלוח החלק של תודעת התינוק; זה יהיה העתק טהור יותר שלי, משום שלא יהיה עצמי ישן שיתערבב עם החדש. שנים לאחר מכן, כשאשתעמם מלשלוט בבריטניה ואעבור לדברים אחרים, אארגן עם טום רידל האחר שייראה כאילו הוא הביס אותי, והוא ימשול

בבריטניה שהציל. נשחק את המשחק זה כנגד זה לנצח, ונשאיר את חיינו מעניינים בעולם של שוטים. אני יודע שכותב דרמות יחזה שנשמיד אחד את השני בסופו של דבר; אבל חשבתי על כך זמן רב, והחלטתי ששנינו פשוט נחליט לסרב להמחזיז את הדרמה. זו הייתה ההחלטה שלי והייתי משוכנע שהיא תישאר כך; שני הטום רידלים, כך חשבתי, יהיו אינטליגנטיים מדי מכדי ללכת בדרך הזו באמת. הנבואה נשמעה כאילו היא רומזת שאשמיד הכל פרט לזכר מהארי פוטר, ואז הנפשות שלנו לא יהיו שונות כל כך, ונוכל להתקיים באותו עולם."

"משהו השתבש," אמר הארי. "משהו שהעיף את הגג של הבית של הפוטרים במכתש גודריק, נתן לי צלקת על המצח, והותיר מאחור את הגופה החרוכה שלך."

פרופסור קווירל הנהן. הידיים שלו האטו בהכנת השיקוי. "התהודה בקסם שלנו," אמר בשקט פרופסור קווירל. "כשעיצבתי את נפשו של התינוק להיות כמו שלי..."

הארי זכר את הרגע באזקבאן כשהקללה ההורגת של פרופסור קווירל התנגשה עם הפטרונוס שלו. הכאב החורך והמשסע במצחו, כאילו הראש שלו עומד להתבקע לשניים.

"אני לא יכול למנות כמה פעמים חשבתי על הלילה ההוא, חוזר על הטעות שלי, חושב על דברים חכמים יותר שהייתי יכול לעשות," אמר פרופסור קווירל. "מאחר יותר החלטתי שהייתי צריך להשליך את השרביט שלי ולהפוך לצורת האנימאגוס שלי. אבל בלילה ההוא... בלילה ההוא ניסיתי אינסטינקטיבית לשלוט בתנודות הכאוטיות בקסם שלי, אפילו בעודי מרגיש את עצמי בוער מבפנים. זו הייתה הבחירה השגויה, ונכשיתי. אז הגוף שלי הושמד, אפילו בעודי משכתב את תודעתו של הארי פוטר; שנינו משמידים הכל פרט לזכר מהשני. ואז..." הבעתו של פרופסור קווירל הייתה מוקפדת. "ואז, כשחזרתי להכרה בתוך ההורקרוקסים שלי, גיליתי שהיצירה הגדולה ביותר שלי לא עבדה כפי שקיוויתי. הייתי אמור להיות מסוגל לרחף, חופשי מההורקרוקסים שלי, ולדבק כל קורבן שהסכים לי או שהיה חלש מכדי לסרב לי. זה היה החלק ביצירה הגדולה שלי שלא עמד בכוונתי. כמו עם לחש ההורקרוקס המקורי, הייתי מסוגל להיכנס רק לקורבן שנגע בהורקרוקס הפיזי... והסתרתי את ההורקרוקסים הרבים מספור שלי במקומות בהם איש לעולם לא ימצא אותם. האינסטינקט שלך נכון, ילד, זה לא יהיה זמן טוב לצחוק."

הארי נותר שקט מאוד.

הכנת השיקוי עצרה זמנית, הגיעה לשלב שבו שום מרכיבים לא מתווספים לקדירה בעוד השיקוי מתבשל. "ביליתי את רוב זמני בהתבוננות בכוכבים," אמר פרופסור קווירל, קולו שקט יותר כעת. המורה להתגוננות פנה מהשיקוי, מביט בקירות המוארים בלבן של החדר. "תקוותי הנותרת הייתה ההורקרוקסים שהחבאתי באידיוטיות הגמורה של צעירותי. יוצר אותם מקמיעות עתיקים, במקום מחלוקי נחל אנונימיים; מסתיר אותם מתחת לבארות רעל במרכז אגם של חז"לים, במקום לשלוח אותם במפתח מעבר לים. אם מישהו ימצא את אחד מאלה ויחדור את ההגנות המגוחכות שלהם... אבל זו נראתה כמו תקווה מרוחקת. אך עם זאת הייתי בן אלמוות. הגרוע מכל הגורלות נמנע, היצירה הגדולה שלי עשתה זאת. לא היה לי הרבה למה לקוות אליו או הרבה לפחד ממנו. החלטתי שלא אשתגע, משום שלא נראה שיש בכך יתרון. תחת זאת, הבטתי בכוכבים וחשבתי, בעוד השמש הולכת וקטנה מאחורי. חשבתי על הטעויות בחיי הקודמים; הן היו רבות בדיעבד. בדמיון שלי בניתי טקסים עוצמתיים חדשים שאנסה, אם אהיה חופשי להשתמש בקסם שלי פעם נוספת, אך בטוח באלמוות שלי. חשבתי על חידות עתיקות לזמן רב יותר מאשר קודם, על אף שחשבתי שאני סבלן. ידעתי שאם אשתחרר, אהיה חזק בהרבה מאשר בחיי הקודמים; אבל בעיקר לא ציפיתי שזה יקרה." פרופסור קווירל פנה בחזרה לשיקוי. "תשע שנים וארבעה חודשים אחרי הלילה ההוא, הרפתקן נודד בשם קווירינוס קווירל צלח את ההגנות ששמרו על אחד מההורקרוקסים המוקדמים שלי. את השאר אתה יודע. וכעת, ילד, אתה רשאי לומר את מה ששנינו חושבים."

"אמ, "אמר הארי. "זה לא נראה כמו דבר חכם במיוחד לומר -"

"אכן, מר פוטר. אין זה דבר חכם לומר לי. אפילו לא קצת. אפילו לא טיפ-טיפה. אבל אני יודע שאתה חושב את זה, ואתה תמשיך לחשוב את זה ואני אמשיך לדעת את זה עד שתגיד את זה. אז דבר."

"אז. אמ. אני מבין שיש משהו שברור יותר בדיעבד מאשר בראייה לעתיד, ואני בהחלט לא מציע שתנסה לתקן את הטעות עכשיו, אבל אם אתה אדון אופל ואתה שומע במקרה על ילד שגורלו להביס אותך, יש לחש כלשהו שאי אפשר לחסום, אי אפשר לעצור, ועובד בכל פעם על כל דבר עם מוח -"

"כן תודה לך מר פוטר חשבתי על זה כמה פעמים בתשע השנים שלאחר מכן." פרופסור קווירל הרים פעמונית נוספת והחל לפורר אותה באגרופו. "הפכתי את העיקרון הזה למרכז תוכנית הלימודים שלי בקסם קרבי לאחר שלמדתי על המרכזיות שלו בדרך הקשה. זה לא היה הכלל הראשון ברשימה של טום רידל הצעיר. רק ניסיון מר מלמד אותנו לאיזה עקרונות יש עדיפות על אחרים; בתור מילים פשוטות הם נשמעים משכנעים באותה המידה. בדיעבד היה עדיף שהייתי שולח את בלטריקס לבית הפוטרים במקומי; אבל היה לי כלל שאמר לי שלעניינים כאלה עליי ללכת בעצמי ולא לשלוח סגן נאמן. כן, שקלתי את הקללה ההורגת; אבל תהיתי האם להטיל את הקללה ההורגת על תינוק יגרום איכשהו לקללה לחזור אליי ולהגשים את הנבואה. איך הייתי אמור לדעת?"

"אז תשתמש בגרזן, קשה להוציא לחש מגשים-נבואות מגרזן," אמר הארי ואז שתק.

"החלטתי שהדרך הבטוחה ביותר הייתה לנסות להגשים את הנבואה בתנאים שלי," אמר פרופסור קווירל. "מיותר לציין שבפעם הבאה שאשמע נבואה שלא לרוחי, אקרע אותה לגזרים בכל נקודת התערבות אפשרית, במקום לנסות לשתף פעולה." פרופסור קווירל מעך ורד באגרופו כאילו בניסיון לסחוט ממנו את המיץ. "וכעת כולם חושבים שהילד-שנשאר-בחיים חסין איכשהו לקללה ההורגת, על אף שקללות הורגות לא הורסות בתים או מותירות גופות חרוכות אחריהן, משום שהם מעולם לא חשבו שלורד וולדמורט עשוי להשתמש בשום לחש אחר."

הארי נותר בשקט פעם נוספת. הוא חשב לעצמו שישנה דרך ברורה אחרת שלורד וולדמורט היה יכול להימנע מהטעות הזו. משהו שאולי קל יותר לראות בהינתן שגדלת אצל מוגלגים, במקום להסתכל על הדברים כמו קוסם.

הארי עוד לא החליט האם לספר לפרופסור קווירל על המחשבה שלו; ישנם יתרונות וחסרונות לציון הטעות המסוימת הזו.

לאחר זמן מה פרופסור קווירל הרים את מרכיב השיקוי הבא, משהו שנראה כמו שיער של חד קרן. "אני מספר לך זאת כאזהרה," אמר פרופסור קווירל. "אל תצפה שאתעכב תשע שנים נוספות, אם איכשהו תשמיד את הגוף הזה שלי. הצבתי הורקרוקסים במקומות טובים יותר מייד, ועכשיו אפילו זה לא נחוץ. הודות לך, למדתי על אבן האוב. אבן האוב לא מחיה את המתים, כמובן; אבל יש בה קסם עתיק יותר משלי להקרנת נפש. ומשום שאני זה שהביס את המוות, האוצר של קדמוס מכיר בי כאדונו ונענה לרצוני. שילבתי אותו ביצירה הגדולה שלי." פרופסור קווירל חיך קלות. "חשבתי לפני שנים להפוך את המכשיר הזה להורקרוקס, אבל החלטתי שלא לעשות זאת, משום שלטבעת היה קסם שטבעו לא ידוע... אה, אירוניות שכאלה יש בחיים. אבל אני סוטה מהנושא. אתה, ילד, אתה הבאת את זה, אתה שחררת את הנפש שלי לעוף לכל מקום שתחפוץ ולפתות את הקורבן הנחשק ביותר, בכך שלא נזהרת מספיק עם הסודות שלך. זו קטסטרופה לכל מי שניצב מולה, ואתה יצרת זאת באצבע אחת שציירה בלחות על צלוחית תה. העולם הזה יהיה מקום בטוח יותר לכולם, אם תלמד להתנהג כיאות, כפי שבני קוסמים סופגים בילדותם. וכל מה ששאמרתי הרגע הוא אמת."

הארי עצם את עיניו, וידו שלו עיסתה את מצחו; אם היה רואה זאת מבחוץ, זה היה נראה כמו בבואת ראי של פרופסור קווירל שקוע במחשבה עמוקה.

הבעיה של להביס את פרופסור קווירל הלכה ונראתה קשה יותר ויותר, אפילו באמות המידה של הבעיות הבלתי-אפשריות שהארי כבר פתר. אם מה שפרופסור קווירל ניסה לעשות הוא להמחיש את הקושי הזה, הוא הצליח. הארי החל לשקול ברצינות את האפשרות שאולי עדיף להציע לשלוט בבריטניה בתור הנציג הלא-רצחני של לורד וולדמורט, אם פרופסור קווירל בעצמו יסכים פשוט להפסיק לרצוח אנשים כל הזמן. אפילו רוב הזמן.

אבל לא סביר שזה יקרה.

הארי בהה בידיו ממקום מושבו על הרצפה, מרגיש עצבות משתלטת על הייאוש שלו. הלורד וולדמורט שהעניק להארי את הצד האפל שלו הקדיש כל כך הרבה זמן לחשוב על דברים ולבחון את תהליכי המחשבה של עצמו... והוא הגיח לעולם בתור פרופסור קווירל הרגוע, השקול והרצחני.

פרופסור קווירל הוסיף קמצוץ של שיער זהוב לשיקוי הברק וזה הזכיר להארי שהזמן ממשיך לחלוף; קווצות השיער הזהוב היו נדירות יותר מהפעמוניות.

"אני שואל את השאלה השנייה שלי," אמר הארי. "ספר לי על אבן החכמים. האם היא עושה עוד משהו מלבד להפוך שינויי-צורה לקבועים? האם אפשר לייצר עוד אבנים, ולמה הבעיה הזו קשה?"

פרופסור קווירל היה רכון מעל השיקוי והארי לא היה מסוגל לראות את פניו. "טוב ויפה. אספר לך את סיפור האבן כפי שהסקתי אותו. הכוח האחד והיחיד של האבן הוא כפיית קביעות, להפוך צורה זמנית לחומר אמיתי ומתמשך - כוח הנמצא הרחק מעבר לכוחם הרגיל של לחשים. יצירות קסם כדוגמת טירת הוגוורטס מוזנות על ידי באר קסם קבועה. אפילו מטמורפמאגים לא יכולים ליצור ציפורניים מזהב ולמכור אותן. התיאוריה הרווחת היא שקללת המטמורפמאגוס בסך הכל מסדרת מחדש את הבשר, כמו שנפח מוגלגי מסדר מחדש ברזל עם פטיש ומלקחיים; והגוף שלהם לא מכיל זהב. אם מרלין היה מסוגל ליצור זהב מהאוויר הריק, ההיסטוריה לא תיעדה זאת. אז אנחנו יכולים לנחש, אפילו לפני מחקר, שהאבן מוכרחה להיות דבר עתיק ביותר. מצד שני, ניקולס פלאמל ידוע לעולם שש מאות שנה בסך הכל. אמור לי מה השאלה המתבקשת הבאה שעלינו לשאול, ילד, אם אתה רוצה לדעת את ההיסטוריה האמיתית של האבן."

"אמ," אמר הארי. הוא שיפשף את מצחו, מתרכז. אם האבן עתיקה, אבל העולם הכיר את ניקולס פלאמל רק במשך שש מאות שנה... "האם היה קוסם מאריך ימים אחר שנעלם בערך בתקופה שניקולס פלאמל הופיע?"

"קרוב," אמר פרופסור קווירל. "אתה זוכר שלפני שש מאות שנה הייתה גבירת אופל שנקראה 'הנצחית', הקוסמת באבא יאגה? נאמר שהייתה מסוגלת לרפא כל פצע בגופה, להשתנות לכל צורה שחפצה בה... היא אחזה באבן הקביעות, כמובן. ואז שנה אחת באבא יאגה הסכימה ללמד קסם קרבי בהוגוורטס, תחת הסכם עתיק ומכובד." פרופסור קווירל נראה... כועס, מבט כזה שהארי ראה על פניו לעיתים נדירות. "אך לא בטחו בה, ולכן הוטלה קללה. יש קללות שקל יותר להטיל כשהן כובלות אותך ואחרים כאחד; קללת הלחשנות של סלית'רין היא דוגמה לכזו. במקרה הזה, החתימה של באבא יאגה, ושל כל תלמיד ומורה בהוגוורטס, הושמו במכשיר עתיק שידוע בשם גביע האש. באבא יאגה נשבעה לא לשפוך טיפה מדמו של תלמיד, או לקחת ממנו משהו ששייך לו. בתמורה, התלמידים נשבעו לא לשפוך טיפה מדמה של באבא יאגה, ולא לקחת דבר ששייך לה. אז כולם חתמו, וגביע האש היה עד להעניש את מפר השבועה."

פרופסור קווירל הרים מרכיב חדש, חוט זהב עטוף סביב קמצוץ של חומר דוחה למראה. "הייתה אז מכשפה שהתחילה את שנתה השישית בשם פרנל. ועל אף שיופי נעוריה של פרנל היה חדש לה, ליבה כבר היה שחור מזה של באבא יאגה בעצמה –"

"אתה קורא לה מרושעת?" אמר הארי, ואז הבין שביצע כשל אד הומינם טו קואקו.

"שקט, ילד, אני מספר את הסיפור. איפה הייתי? אה, כן, פרנל, היפיפיה והחמדנית. פרנל פיתתה את הגבירה האפלה לאורך החודשים, במגעים עדינים וחיזורים והעמדת פנים ביישנית של תמימות. ליבה של הגבירה האפלה נלכד, והן נעשו מאהבות. ואז לילה אחד פרנל לחשה כיצד שמעה על כוח שינוי הצורה של באבא יאגה וכיצד המחשבה הציתה את תשוקותיה; וכך פרנל שיכנעה את באבא יאגה לבוא אליה עם האבן בידה, ולעטות צורות רבות בלילה אחד, להנאתן. בין יתר הצורות, פרנל ביקשה מבאבא יאגה לעטות דמות גבר; והן שכבו יחד כגבר ואישה. אבל פרנל הייתה בתולה עד אותו הלילה. ומשום שהם היו די מישנים בתקופה ההיא, גביע האש החשיב זאת כשפיכת דמה של פרנל, ולקחת דבר מה ששייך לה; לפיכך באבא יאגה רומתה כך שתפר את השבועה, והגביע נטל את הגנותיה. ואז פרנל הרגה את באבא יאגה כשישנה במיטתה, הרגה את הגבירה האפלה שאהבה אותה והגיעה להווגורטס, שוחרת שלום, תחת הההסכם; וזה היה סוף ההסכם על פיו קוסמים ומכשפות אפלים הגיעו להווגורטס כדי ללמד קסם קרבי בהווגורטס. במאות השנים שלאחר מכן הגביע שימש להשגח על טורנירים חסרי תוחלת בין בתי ספר, ואז הוא נשמר בחדר נטוש בבובאטון, עד שגנבתי אותו לבסוף." פרופסור קווירל זרק זרד בצבע וורוד-בז' חיוור לקדירה, והצבע שלו הפך ללבן ברגע שנגע בפני השטח. "אבל אני סוטה מהנושא. פרנל לקחה את האבן מבאבא יאגה, ועטתה על עצמה את הדמות והשם של ניקולס פלאמל. היא שמרה לעצמה גם את זהותה של פרנל וקראה לעצמה אישתו של פלאמל. השניים נראו ביחד בציבור, אבל ניתן לעשות זאת במספר דרכים ברורות."

"וייצור האבן?" שאל הארי, המוח שלו עובד כדי לעבד את כל זה. "ראיתי מתכון אלכימי בספר –"

"שקר נוסף. פרנל גרמה לזה להיראות כאילו 'ניקולס פלאמל' הרוויח את הזכות לחיות לנצח בכך שהצליח לעשות קסם גדול שכל אחד יכול לנסות. והיא נתנה לאחרים נתיב כוזב לחקור, במקום לחפש את האבן האמיתית האחת כפי שפרנל חיפשה את זו של באבא יאגה." פרופסור קווירל נראה חמוץ למדי. "אין זה מפתיע שהשקעתי שנים בניסיון ללמוד את המתכון הכוזב הזה. הדבר הבא שתשאל הוא מדוע לא חטפתי, עיניתי, והרגתי את פרנל אחרי שגיליתי את האמת."

למעשה, לא זו הייתה השאלה שעלתה בתודעתו של הארי.

פרופסור קווירל המשיך לדבר. "התשובה היא שפרנל חזתה מראש את השאיפות של קוסמי אופל כמותי. 'ניקולס פלאמל' נדר בפומבי נדר כובל לא להיכנע לשום לחצים כדי לוותר על האבן שלו – לשמור על חיי הנצח מפני החמדנים, הוא טען, כאילו זה שירות לציבור. חששתי שהאבן תאבד לנצח, אם פרנל תמות מבלי לגלות היכן הסתירה אותה, והנדר שלה ימנע ניסיונות עינוי. בנוסף, היו לי תקוות לזכות בידע של פרנל, אם אוכל למצוא את האסטרטגיה הנכונה כדי לחלץ אותו ממנה. על אף שפרנל החלה עם מעט ידע משלה, היא החזיקה בבני ערובה את חייהם של קוסמים דגולים ממנה, מחלקת קמצוצים וטיפות קטנות של היפוכי גיל בתמורה לכוח. פרנל לא ירדה לרמה של להעניק נעורים אמיתיים לאיש – אבל אם תשמע על קוסם עם זקן אפור שחי עד גיל מאתיים וחמישים, אתה יכול להיות בטוח שידה הייתה מעורבת. עד שהגיע דורי שלי, המאות העניקו לפרנל מספיק יתרון כדי להעלות את אלבוס דמבלדור כנגד אדון האופל גרינדללוד. כשאני הופעתי בתור לורד וולדמורט, פרנל העלתה את דמבלדור עוד, מחלקת עוד טיפה מהידע שצברה בכל פעם שלורד וולדמורט נראה כאילו הוא משיג יתרון. הרגשתי שאני מוכרח להיות מסוגל לחשוב על משהו מתוחכם לעשות עם המצב, אבל מעולם לא הצלחתי. לא תקפתי אותה ישירות, משום שלא הייתי בטוח ביצירה הגדולה שלי; לא היה זה מן הנמנע שיום אחד אצטרך ללכת אליה ולהתחנן לטיפת נעורים." פרופסור קווירל זרק שתי פעמוניות

בבת אחת אל השיקוי, והן נראו כאילו הן מתמזגות כשנגעו בשיקוי. אבל כעת אני בטוח ביצירה שלי, ולפיכך החלטתי שהגיע הזמן לקחת את האבן בכוח."

הארי היסס. "אני רוצה שתענה בלחשננית, האם כל מה שאמרת נכון?"

"דבר מזה לא ידוע לי כששקר", אמר פרופסור קווירל. "לספר סיפור משמעו להשלים את הפערים; לא הייתי נוכח כשפרנל פיתתה את באבא יאגה. הבססיסס אמור להיות נכון ברובו, אני חוששב."

הארי הבחין בקמצוץ בלבול. "אז אני לא מבין למה האבן פה בהוגוורטס. ההגנה הטובה ביותר לא תהיה להסתיר אותה מתחת לאבן אנונימית בגרינלנד?"

"אולי היא העריכה את יכולות המציאה שלי", אמר המורה להתגוננות. הוא נראה מרוכז בקדרה שלו כשטבל פעמונית בצצצנת של נוזל עם הסמל המוסכם ברקחת שיקויים למי גשם.

אנחנו דומים מאוד, המורה להתגוננות ואני, במובנים מסויימים אם לא באחרים. אם אדמיין מה הייתי עושה, בהינתן הבעיה שלו...

"האם בילפת משהו כדי שיאמין שיש לך דרך כלשהי למצוא את האבן?" שאל הארי בקול רם. "כך שפרנל הייתה מוכרחה לשים אותה בהוגוורטס כדי שדמבלדור ישמור עליה?"

המורה להתגוננות נאנח, לא מרים את מבטו מהקדרה. "אני מניח שאין טעם להסתיר ממך את התכסיס הזה. כן, אחרי שדיבקתי את פרופסור קווירל וחזרתי, הפעלתי אסטרטגיה עליה חשבתי כשבהיתי בכוכבים. ראשית ווידאתי להתקבל בתור המורה להתגוננות בהוגוורטס, משום שלא רציתי חשדות בזמן שעדיין חיפשתי משרה. כשזה נגמר, ארגנתי שאחת ממשלחות הסרת-הקללות של פרנל תגלה חריטה מזויפת אך אמינה שמתארת כיצד כתר הנחש יכול לשמש למצוא את האבן בכל מקום שבו תהיה. מייד לאחר מכן, לפני שפרנל תוכל לקנות את הכתר, הוא נגנב; בנוסף, הותרתי סימנים ברורים לכך שלגנב יש הכוח לדבר עם נחשים. אז פרנל חשבה שאני יכול למצוא את המיקום המדויק של האבן, ושיש צורך בשומר חזק מספיק כדי להביס אותי. כך האבן הובאה להימצא בהוגוורטס, בממלכתו של דמבלדור. בדיוק כפי שהתכוונתי, כמובן, משום שכבר השגתי גישה להוגוורטס למשך השנה. אני חושב שזה כל מה שנוגע לך, אם לא אדבר על תוכניות עתידיות."

הארי קימט את מצחו. פרופסור קווירל לא היה צריך לומר לו את זה. אלא אם האסטרטגיה הזו נעשתה לא רלוונטית לכל הונאה עתידית של פרנל...? או אולי, בכך שענה כל כך מהר, המורה להתגוננות קיווה שאנשים יאמינו שזה בלוף כפול, ושכתר הנחש באמת יכול למצוא את האבן...

הארי החליט לא לפקפק בתשובה הזו בלחשננית.

קווצה נוספת של שיער בהיר, שנראה לבן אבל לא מגיל, הוכנסה בעדינות לקדרה, מזכירה להארי פעם נוספת שהם במסגרת זמן. הארי חשב, אבל לא ראה שום דרך להמשיך את קו השאלות הזה; לא הייתה שום דרך ידועה לייצר עוד אבני חכמים ושום דרך להמציא כזו, ואלה כנראה החדשות הגרועות ביותר אובייקטיבית שהארי שמע כל היום.

הארי נשם נשימה עמוקה. "אני שואל את שאלתי השלישית", הוא אמר. "מה האמת מאחורי כל שנת הלימודים הזו? כל המזימות שביצעת, כל המזימות שאתה מכיר."

"המ", אמר פרופסור קווירל, זורק פעמונית נוספת לשיקוי, יחד עם צמח בצורה של צלב זעיר. "בוא נראה... הטוויסט המפתיע ביותר הוא שמתברר שהמורה להתגוננות הוא וולדמורט בסתר."

"טוב, ברור", אמר הארי, עם לא מעט מרירות שהופנתה כלפי עצמו.

"אז איפה אתה רוצה שאתחיל?"

"למה הרגת את הרמיוני?" השאלה פשוט ברחה.

עיניו החיוורות של פרופסור קווירל התרוממו מהשיקוי והביטו בו בדריכות. "הייתי חושב שזה ברור – אבל אני מניח שאני לא יכול להאשים אותך על שאינך בוטח בדברים שנראים ברורים. כדי להבין את המטרה של מזימה מורכבת, בחן את ההשלכות ושאל מי היה עשוי לרצות בהן. הרגתי את העלמה גריינג'ר כדי לשפר את עמדתך ביחס ללוציוס מאלפוי, משום שהתוכניות שלי לא הצריכו שיהיה לו כל כך הרבה כוח עליך. אני מודה שהתרשמתי מהאופן שבו ניצלת את הפרצה הזו."

הארי הפסיק לחשוק את שיניו במאמץ מסוים. "זה אחרי הניסיון הכושל שלך להפליל את הרמיוני בניסיון לרצח של דראקו ולשלוח אותה לאזקבאן כי למה? כי לא אהבת את ההשפעה שהייתה לה עליי?"

"אל תהיה מגוחך", אמר פרופסור קווירל. "אם כל מה שרציתי היה להרחיק את העלמה גריינג'ר, לא הייתי מערב בזה את המאלפויים. צפיתי במשחק שלך עם דראקו מאלפוי והוא שיעשע אותי, אבל ידעתי שהוא לא יכול להימשך עוד הרבה לפני שלוציוס יגלה ויתערב; ואז השטות שלך הייתה מסבכת אותך בצרות רבות, משום שלוציוס לא היה לוקח את זה בקלות. אם רק היית מצליח להפסיד במשפט בקסמהדרין, להפסיד כפי שלימדתי אותך, ראיות מוצקות היו מראות שלוציוס מאלפוי, אחרי שגילה את הבגידה לכאורה של בנו, הטיל אימפריוס על פרופסור ספראוט שתטיל לחש קירור דם על מר מאלפוי ולחש זיכרון מזויף על העלמה גריינג'ר. לוציוס היה מושלך מלוח המשחק הפוליטי, נשלח לגלות אם לא לאזקבאן; דראקו מאלפוי היה יורש את העושר של בית מאלפוי, וההשפעה שלך עליו הייתה נותרת ללא מתחרים. תחת זאת נאלצתי לעצור את המזימה באמצעה. הצלחת להרוס לגמרי את התכנית האמיתית תוך כדי הקרבת פי שניים מכל הונך, בעודך נותן ללוציוס מאלפוי את ההזדמנות המושלמת להראות את הדאגה הכנה שלו לבנו. יש לך אנטי-כישרון מדהים להתערבות, אני מוכרח לומר."

"וגם חשבת", אמר הארי, על אף שהתבניות של הצד האפל שלו מנסות לשמור על קולו שקול וקריר, "שבועיים באזקבאן ישפרו את ההתנהגות של העלמה גריינג'ר ויגרמו לה להפסיק להוות השפעה רעה עבורי. אז איכשהו אירגנת שיהיו ידיעות בעיתון שקוראות לשלוח אותה לאזקבאן, במקום איזה עונש אחר."

שפתיו של פרופסור קווירל התכווצו בחיוך דק. "אבחנה יפה, ילד. כן, חשבתי שהיא יכולה לשמש בתור הבלטריקס שלך. התוצאה המסוימת הזו גם הייתה מספקת לך תזכורת מתמדת עד כמה צריך לכבד את החוק, והייתה עוזרת לך לפתח את הגישות הנכונות ביחס למשרד הקסמים."

"המזימה שלך הייתה מסובכת בצורה מטופשת ולא היה סיכוי שתעבוד." הארי ידע שהוא צריך לדבר ביותר טאקט, שהוא עושה מה שפרופסור קווירל יקרא לו שטות, אבל ברגע זה לא היה לו אכפת.

"זה היה הרבה פחות מסובך מהמזימה של דמבלדור להביא את שלושת הצבאות לתיקו בקרב של חג-המולד, ולא הרבה יותר מסובך מהמזימה שלי לגרום לך לחשוב שדמבלדור סחט את מר זאביני. התובנה שחסרה לך, מר פוטר, היא שאלה לא היו מזימות שהיו מוכרחות להצליח." פרופסור קווירל המשיך לערבב באגביות את השיקוי, מחייך. "ישנן מזימות שמוכרחות להצליח, בהן אתה שומר על הרעיון המרכזי שיהיה פשוט ככל האפשר ונוקט בכל אמצעי זהירות. ישנן גם מזימות שמותר שיכשלו, ובהן אתה יכול לפנק את עצמך, או לבחון את גבולות היכולת שלך להתמודד עם סיבוכים. זה לא כאילו שאם משהו היה משתבש במזימות הללו הייתי

נהרג. "פרופסור קווירל כבר לא חייוך. "המסע שלנו לאזקבאן היה מהסוג הראשון, והייתי הרבה פחות משועשע מההלצות שלך שם."

"מה בדיוק עשית להרמיוני?" חלק כלשהו בהארי התפלא על היציבות של קולו.

"אובליוויאטה ולחשי זיכרון מזויפים. לא הייתי יכול להיות בטוח ששום דבר נוסף לא היה מתגלה על ידי לחשי ההגנה של הוגוורטס או על ידי הבחינה שהתודעה שלה תעבור." הבהוב רוגז חצה את פניו של פרופסור קווירל. "חלק ממה שתקרא לו בצדק סיבוך הוא משום שהגרסה הראשונה של המזימה שלי לא הלכה כמתוכנן ונאלצתי לשנות אותה. ניגשתי לעלמה גריינג'ר במסדרונות במסווה של פרופסור ספראוט להציע לה קנוניה. ניסיון השכנוע הראשון שלי נכשל. הטלתי עליה אובליוויאטה וניסיתי שוב עם הצגה חדשה. הפיתיון השני נכשל. הפיתיון השלישי נכשל. הפיתיון העשירי נכשל. הייתי מתוסכל כל כך עד שעברתי על כל ספריית התחפזות שלי, כולל אלה שהיו מתאימות יותר למר זאביני. ועדיין דבר לא עבד. הילדה לא הייתה מוכנה להפר את הקוד הילדותי שלה."

"אתה לא יכול לקרוא לה ילדותית, פרופסור." קולו של הארי נשמע מוזר באוזניו. "הקוד שלה עבד. הוא מנע ממך לרמות אותה. כל המטרה בצווים מוסריים דאונטולוגיים הוא שטיעונים להפר אותם הם פעמים רבות הרבה פחות אמינים ממה שהם נראים. אתה לא יכול לבקר את הכללים שלה כשהם עבדו בדיוק כפי שהיו אמורים." אחרי שיחזירו לחיים את הרמיוני, הארי יגיד לה שלורד וולדמורט בעצמו לא היה מסוגל לפתות אותה לעשות את הדבר השגוי, וזו הייתה הסיבה שהרג אותה.

"זה הוגן, אני מניח," אמר פרופסור קווירל. "ישנה אמרה שאפילו שעון מקולקל מדויק פעמיים ביום, ואני לא חושב שהעלמה גריינג'ר באמת התנהגה בהיגיון. עם זאת, כלל מספר עשר: אל לך להתלונן על העליבות של ההתנגדות אחרי שהביסו אותך. אחרי שעתיים שלמות של נסיונות כושלים, הבנתי שאני עיקש מדי, ושאני לא צריך שהעלמה גריינג'ר תבצע בדיוק את מה שתיכננתי עבורה. וויתרתי על כוונתי המקורית, ותחת זאת הענקתי לעלמה גריינג'ר זיכרונות מזויפים של מר מאלפוי זומם כנגדה בנסיבות שהשתמע מהן שמוטב שלא תספר לך או לרשויות. בסופו של דבר היה זה מר מאלפוי שהעניק לי את הפרצה לה נזקקתי, לגמרי במזל." פרופסור קווירל זרק פעמונית נוספת ופיסת קלף לקדרה.

"למה לחשי ההגנה הראו שהמורה להתגוננות הרג את הרמיוני?"

"עטיתי את טרול ההרים בתור שן מזויפת כשדמבלדור זיהה אותי ללחשי ההגנה בתור המורה להתגוננות." חיוך קל. "נשקים חיים אחרים לא יכולים לעבור שינוי-צורה; הם לא ישרדו לאחר הסרת הלחש למשך שש השעות הדרושות לחמוק ממחולל-זמן. העובדה שטרול הרים שימש בתור נשק התנקשות הייתה סימן ברור שהמתנקש נזקק לנשק-נציג שישרוד שינוי-צורה. בשילוב עם הראיות מלחשי ההגנה, והידע של דמבלדור עצמו על האופן שבו זיהה אותי בפני הוגוורטס, היית יכול להסיק מי אחראי - בתיאוריה. עם זאת, הניסיון לימד אותי שהרבה יותר קשה לפתור חידות כאלה כשאתה לא יודע כבר את הפתרון, והחשבתי זאת כסיכון קטן. אה, זה מזכיר לי, יש לי שאלה משלי." המורה להתגוננות הביט כעת בהארי במבט דרוך. "מה הסגיר אותי בסופו של דבר, במסדרון שמחוץ לחדרים הללו?"

הארי שם בצד רגשות אחרים כדי לשקול את העלות והתועלת של לענות בכנות, הגיע למסקנה שהמורה להתגוננות נותן הרבה יותר מידע ממה שהוא מקבל (למה?) ושמוטב לא להיראות מהוסס. "הדבר העיקרי," אמר הארי, "היה שלא סביר שכולם יגיעו למסדרון של דמבלדור באותו הזמן. ניסיתי לרוץ עם ההשערה שכל מי שהגיע היה מתואם, כולל אתה."

"אבל אמרתי שעקבתי אחרי סנייפ, "אמר המורה להתגוננות. "זה לא היה סביר?"

"זה היה, אבל..." אמר הארי. "אמ. החוקים ששולטים במה שנחשב הסבר טוב לא מדברים על תירוצים סבירים שאתה שומע אחר כך. הם מדברים על ההסתברויות שאנחנו מקצים מראש. זו הסיבה שמדע מכריח אנשים לערוך תחזיות מראש, במקום לבטוח בהסברים שאנשים ממציאים אחר כך. ולא הייתי חוזה מראש שהיית עוקב אחרי סנייפ ומגיע ככה. אפילו אם הייתי יודע מראש שאתה יכול להטיל עיקוב על השרביט של סנייפ, לא הייתי מצפה שתעשה את זה ותעקוב אחריו אז. משום שההסבר שלך לא גרם לי להרגיש כאילו הייתי יכול לחזות את התוצאה מראש, הוא נותר בתור חוסר-סבירות. התחלתי לתהות האם השולט של ספראוט אולי אירגן גם שאתה תגיע. ואז הבנתי שהפתק שקיבלתי לא באמת הגיע מאני-עמיד, וזה הסגיר את זה לגמרי.

"אה, "אמר המורה להתגוננות ונאנח. "טוב, אני חושב שהכל נגמר על הצד הטוב ביותר בכל מקרה. באמת הבנת מאוחר מדי; ולחוסר הידיעה שלך היו חסרונות בנוסף ליתרונות."

"מה לעזאזל ניסית לעשות? הסיבה שניסיתי כל כך להבין את זה הייתה שכל העסק היה פשוט כל כך מוזר."

"זה היה אמור להצביע על דמבלדור, לא עליי, "אמר פרופסור קווירל וקימט את מצחו. "האמת היא שהעלמה גרינגרס לא הייתה אמורה להגיע למסדרון הזה במשך שעות... אם כי אני מניח, משום שנתתי למר מאלפוי את הרמז בשבילה, שאין זה מפתיע במיוחד שהם חברו יחד. אם מר נוט היה מגיע לבד לכאורה, האירועים היו נראים פחות מגוחכים. אבל אני מחשיב את עצמי כמומחה בלחשי שליטה בשדה קרב, והצלחתי לוודא שהקרב יתנהל כפי שרציתי. אני מניח שזה באמת נראה מגוחך מעט בסוף." המורה להתגוננות זרק פרוסת אפרסק ופעמונית לקדרה. "אבל הבה נשהה את שיחתנו על המראה עד שנגיע אליה. האם יש לך שאלות נוספות הנוגעות למותה המצער ויש לקוות שזמני של העלמה גריינג'ר?"

"כן, "אמר הארי בקול יציב. "מה עשית לתאומים וויזלי? דמבלדור חשב - כלומר, בית הספר ראה את המנהל הולך אל התאומים וויזלי אחרי שהרמיוני נעצרה. דמבלדור חשב שאתה, בתור וולדמורט, תהית מדוע דמבלדור עשה כן, ולכן בדקת את התאומים וויזלי, מצאת ולקחת את המפה שלהם, ואז הטלת עליהם אובליוויאטה לאחר מכן?"

"דמבלדור צדק למדי, "אמר פרופסור קווירל, מניד בראשו כאילו בהתפלאות. "הוא גם היה שוטה מוחלט שהשאיר את המפה של הוגוורטס בידי שני האידיוטים הללו. חוויתי הלא נעים אחרי שלקחתי את המפה; היא הראתה את שמי ואת שמך בצורה מדויקת! האידיוטים וויזלי חשבו שזה בסך הכל כשל, במיוחד אחרי שקיבלת את הגלימה ואת מחולל הזמן שלך. אם דמבלדור היה שומר לעצמו את המפה - אם התאומים וויזלי היו מדברים על כך עם דמבלדור - אבל הם לא עשו זאת, למרבה המזל."

הראתה את שמי ואת שמך בצורה מדויקת -

"אני רוצה לראות את זה, "אמר הארי.

בלי להסיר את עיניו מהקדרה, פרופסור קווירל שלף פיסת קלף מקופלת מגלימותיו, לחשש לעברה "הראי את ססביבתנו, "והשליך את הקלף המקופל לעבר הארי. הוא חתך בצורה מוזרה את האוויר, תחושת אבדון מתגברת נושפת על חושיו של הארי כשהוא התקרב, ואז הוא ריחף בעדינות לרגליו של הארי.

הארי הרים את הקלף ופרש אותו.

בתחילה הקלף נראה ריק. ואז, כאילו עט בלתי נראה נע על פניו, קווי המתאר של קירות ודלתות הופיעו, מצויירים בקווים שנראו כאילו נכתבו ביד. הקווים הראו סדרה של חדרים, רובם ריקים; בחדר האחרון בסדרה

היה קשקוש מבולבל במרכזו, כאילו המפה ניסתה לציין את בלבולה שלה; והחדר השני לפני האחרון הראה שני שמות שנכתבו במקומות שהתאימו למקום שבו הארי ישב ולמקום שבו פרופסור קווירל עמד.

טום ו. רידל.

טום ו. רידל.

הארי בהה בקלף, צמרמורת לא נעימה עוברת בו. דבר אחד הוא לשמוע את לורד וולדמורט טוען ששמך הוא טום רידל; דבר אחר לגמרי הוא לראות שהקסם של הוגוורטס מסכים. "האם חיבלת במפה הזו כדי להששיג תוצאה הזו, או ששהיא הופיעה לפניך כהפתעה?"

"היה הפתעה, השיב פרופסור קווירל, עם נימה של צחוק מלחשש. "לא תכססס."

הארי קיפל את המפה והשליך אותה בחזרה לעברו של פרופסור קווירל; כוח כלשהו תפס אותה באוויר לפני שפגעה ברצפה ומשך את המפה בחזרה אל גלימותיו של פרופסור קווירל.

המורה להתגוננות דיבר. "ברצוני לנדב גם את המידע שסנייפ הנחה את העלמה גריינג'ר ואת פקודיה לעבר בריונים, ולעיתים התערב כדי להגן עליהן."

"ידעתי את זה."

"מעניין, אמר פרופסור קווירל. "האם גם דמבלדור ידע זאת? ענה בלחשננית."

"לא למיטב ידיעתי, לחשש הארי.

"מרתק, אמר פרופסור קווירל. "ייתכן ותתעניין לדעת גם זאת: עושה-שיקויים נאלץ לעבוד בחששאי מששום ששמזימה ששלו הייתה מנוגדת למזימה ששל מנהל בית-סספר."

הארי חשב על זה בעוד פרופסור קווירל נשף על השיקוי כאילו כדי לקרר אותו, על אף שהאש עדיין בערה מתחת לקדרה; ואז הוא הוסיף קמצוץ של עפר וטיפת מים ופעמונית. "אנא הסבר, אמר הארי.

"האם תהית פעם מדוע דמבלדור בחר בסוורוס להיות ראש בית סלית'רין? להגיד שהיה זה סיפור כיסוי לעבודתו כמרגל של דמבלדור לא מסביר דבר. סנייפ היה יכול להיות מורה לשיקויים ותו לא, ולא ראש בית סלית'רין כלל. סנייפ היה יכול להיות שומר המפתחות והקרקעות, אם הוא היה צריך להישאר בהוגוורטס! למה ראש בית סלית'רין? בוודאי חשבת לעצמך שלא הייתה לזה השפעה טובה על הסלית'רינים, על פי העמדות הפנים המוסריות של דמבלדור?"

הארי לא חשב על זה בדיוק במילים האלה, לא... "הייתה לי תהיה דומה. לא ניסחתי את הדילמה בדיוק בצורה הזו."

"ובעת משעשית זאת, האם הפתרון ברור?"

"לא, אמר הארי.

"מאכזב. לא למדת מספיק ציניות, לא תפשת את הגמישות של מה שאנשים מוסריים קוראים לו מוסר. כדי להבין מזימה, הבט בהשלכות ושאל האם הן היו הכוונה. דמבלדור חיבל במכוון בבית סלית'רין - אל תסתכל עליי ככה, ילד, אני לא מששקר. במהלך מלחמת הקוסמים האחרונה, סלית'רינים מילאו את שורות פקודיי, וסלית'רינים אחרים בקסמהדרין תמכו בי. הבט על זה מנקודת מבטו של דמבלדור, וזכור שאין לו הבנה טבעית

של דרכי הסלית'רין. חשוב על דמבלדור, שהולך ונעשה עצוב יותר ויותר בגלל הבית הזה בהוגוורטס, שנראה כמו המקור של כל כך הרבה רוע. ואז ראה, דמבלדור ממנה כראש הבית את סנייפ. סנייפ! סוורוס סנייפ! אדם שלא ילמד את ביתו לא ערמומיות ולא שאפתנות, אדם שלא יאכוף את המשמעת ויהפוך את ילדי הבית לחלשים! אדם שיעליב תלמידים מבתים אחרים, ויהרוס את שמו של סלית'רין בקרבם! אדם ששם משפחתו לא היה ידוע בבריטניה הקסומה ובהחלט לא אצילי, שמסתובב בסחבות! אתה חושב שדמבלדור לא ידע מה ההשלכות? כשדמבלדור היה זה שגרם לכך, והיה לו מניע לגרום לכך? אני מניח שדמבלדור אמר לעצמו שיותר חיים יינצלו במלחמת הקוסמים הבאה אם אוכלי המוות העתידיים של וולדמורט יהיו חלשים. "פרופסור קווירל זרק לקדרה שבב קרח שניתך לאיטו כשנגע בקצף שעל פני השטח. "המשך את התהליך מספיק זמן, ואף ילד לא ילך לסלית'רין. הבית ייסגר, ואם המצנפת תמשיך לקרוא בשמו, זה יהפוך לאות בושה בקרב הילדים שיחולקו לאחר מכן בין שלושת הבתים האחרים. מאותו היום והלאה, בהוגוורטס יהיו שלושה בתים מעולים של אומץ ולמדנות וחריצות, בלי בית של ילדים רעים לקלקל את התערובת; בדיוק כאילו שלושת המייסדים של הוגוורטס היו חכמים מספיק כדי לגרש מקרבם את סלזאר סלית'רין מלכתחילה. זו הייתה מטרתו הסופית של דמבלדור, אני מנחש; קורבן לטווח הקצר למען טובת הכלל. "פרופסור קווירל חיך חיוך אירוני. "ולוציוס נתן לכל זה לקרות בלי מחאה או אפילו, אני חושד, לשים לב שמהו קורה. חוששני שבהיעדרי משרתיי לשעבר לא היו צד שקול בקרב המוחות הזה."

הארי התקשה לקבל את זה, אבל החליט, אחרי מחשבת-מה, שעכשיו זה לא הזמן לנסות להבין את זה. העובדה שלורד וולדמורט האמין בזה אינה ראייה מכרעת; הארי הארי יצטרך להעריך את ההאשמה הזו בעצמו.

כשפרופסור קווירל הזכיר את *משרתי*, וזה הזכיר להארי משהו נוסף שהוא... מחויב לשאול, הוא הניח. החדשות הרעות צפויות. בכל יום אחר זה היה נורא. היום זה פשוט יישטף יחד עם השיטפון. בלטריקס בלק, "אמר הארי. "מה האמת לגביה?"

"היא הייתה שבורה מבפנים לפני שפגשתי אותה," אמר פרופסור קווירל. הוא הרים משהו שנראה כמו גומייה בצבע לבן-אפור והחזיק אותה מעל הקדרה; כשהגומי פגש באדים הוא הפך שחור. "להשתמש עליה בביאור-הכרה היה טעות. אבל המבט החטוף הראה לי כמה קל יהיה לגרום לה להתאהב בי, אז עשיתי כן. מאותו היום היא הייתה הנאמנה שבמשרתיי, היחידה בה הייתי יכול כמעט לבטוח. לא הייתה לי שום כוונה לתת לה את מה שרצתה ממני; אז הענקתי אותה לאחים לסטריינג' לשימושם, והשלושה היו מאושרים בדרכם המיוחדת שלהם."

"אני בספק," אמר פיו של הארי, מונע בכוחו של טייס אוטומטי בעיקר. "אם זה היה נכון, בלטריקס לא הייתה זוכרת מי הם האחים לסטריינג' כשמצאנו אותה באזקבאן."

פרופסור קווירל משך בכתפיו. "ייתכן שאתה צודק."

"מה לעזאזל באמת עשינו שם?"

"ביררנו איפה בלטריקס שמה את השרביט שלי. אמרתי לאוכלי המוות שלי על חיי-הנצח שלי, בתקווה - שהתבדתה, בדיעבד - שידבקו יחד לפחות כמה ימים אם ייראה שנהרגתי. ההוראות של בלטריקס היו להשיג את השרביט שלי מהמקום שבו גופי חוסל; ולקחת את השרביט הזה לבית קברות מסוים בו רוחי תופיע בפניה."

הארי בלע את רוקו. התמונה עלתה בו, בלטריקס בלק ממתינה, ממתינה, ממתינה בבית הקברות בייאוש הולך וגובר... אין פלא שלא חשבה בצורה אסטרטגית כשתקפה את בית לונגבוטום. "מה עשית עם בלטריקס אחרי שחילצנו אותה?"

"ששלחתי אותה למקום ששקט לששחזר כוח", אמר פרופסור קווירל. חיוך קר למדי. "נותר לי עוד שימוש לעשות בה, או לפחות בחלק מסוים ממנה, ולא אענה על שאלות הנוגעות לתוכניות העתידיות."

הארי נשם נשימה עמוקה, מנסה לשמור על שליטה עצמית. "האם היו עוד מזימות סודיות השנה?"

"הו, לא מעט, אבל לא עוד הרבה שנוגעות לך, לא כאלה שאני יכול לחשוב עליהן כרגע. הסיבה האמיתית שדרשתי לנסות ללמד את לחש הפטרונוס לתלמידי שנה ראשונה הייתה להביא סוהרסן לנוכחותך, ואז סידרתי שהשרביט שלך ייפול למקום שבו הסוהרסן יוכל להמשיך לשאוב אותך דרכו. לא היה בכך זדון, רק תקווה ששתששחזר כמה מהזיכרונות האמיתיים ששלך. זו גם הייתה הסיבה שסידרתי שמכשפות מסוימות ימשכו אותך מטה מהאוויר בזמן הרפתקת הגג שלך, כדי שאיראה כאילו הצלתי את חייך; רק למקרה שחשד בלשהו ייפול עליי במהלך תקרית הסוהרסן שתיזמנתי לזמן קצר לאחר מכן. גם ששם, אין זדון. אירגנתי כמה מההתקפות על קבוצתה של העלמה גריינג'ר, כך שתוכל לנצח אותן; אני באמת סולד למדי מבריונים. חוששב ששזה כל המזימות הסודיות ששנוגעות לך מששנת הלימודים הזו, אלא אם ששכחתי מששהו."

שיעור לחיים נלמד, אמר ההפלפאף שלו. נסה להתנגד לפיתוי להתערב באקראיות בחיים של אנשים אחרים. כמו, אתה יודע, בחיים של פדמה פאטיל. כלומר, אם אתה לא רוצה לגמור ככה.

קמצוץ של אבק אדום-חום נופה בעדינות לתוך קדרת השיקוי, והארי שאל את שאלתו הרביעית והאחרונה, זו שהייתה לה העדיפות הנמוכה ביותר, אבל עדיין הייתה חשובה.

"מה הייתה המטרה שלך במהלך מלחמת הקוסמים?" שאל הארי. "כלומר, מה -" קולו רעד. "מה הייתה המטרה של כל העסק?" המוח שלו חזר בלי סוף, למה, למה, למה לורד וולדמורט...

פרופסור קווירל הרים גבה. "הם סיפרו לך על דייוויד מונרו, נכון?"

"כן אתה היית גם דייוויד מונרו וגם לורד וולדמורט במהלך המלחמה, הבנתי את החלק הזה. הרגת את דייוויד מונרו, התחפשת אליו, ומחקת את המשפחה של דייוויד מונרו כדי שלא יבחינו בהבדלים -"

"אכן."

"תיכננת לשלוט באיזה צד שלא יהיה שיינצח במלחמת הקוסמים, לא משנה איזה צד יינצח. אבל למה צד אחד היה צריך להיות וולדמורט? כלומר, כלומר, לא היה קל יותר להשיג תמיכה ציבורית עם מישהו פחות... עם מישהו פחות וולדמורט?"

המכתש של פרופסור קווירל השמיע קול בום חזק מהרגיל כשריסק כנפי פרפר לבן ועירבב אותן עם עוד פעמונית. "תכננתי", אמר בחומרה פרופסור קווירל, "שלורד וולדמורט יפסיד לדייוויד מונרו. הפגם בתוכנית הזו היה העליבות המוחלטת של -" פרופסור קווירל הפסיק. "לא, אני מבלבב את הסדר. הסכת ושמע, ילד, כשחשבתי על היצירה הגדולה שלי והגעתי למלוא כוחי, חשבתי שהגיע הזמן שאקח לידיי כוח פוליטי. זה יהיה לא נוח, בהחלט, וזה יגזול את זמני דרכים לא מהנות. אבל ידעתי שהמוגלגים יהרסו את העולם בסופו של דבר או יכריזו מלחמה על עולם הקוסמים או שניהם, וצריך לעשות משהו אם אין ברצוני לשוטט בעולם רקי או משמים לכל אורך הנצח שלי. אחרי שהשגתי חיי אלמוות חיפשתי לעצמי שאיפה חדשה שתמלא את שנותיי, ולמנוע מהמוגלגים להרוס הכל נראה כמו מטרה נרחבת וקשה במידה מספקת. העובדה שאני, מכל האנשים, הוא היחיד שממש נוקט בצעדים למטרה הזו מהווה מקור של שעשוע מתמשך בעבורי. אם כי אני מניח שהגיוני שחקרים בני תמותה לא יידאגו בנוגע לסוף עולמם; למה שיידאגו, כשהם פשוט הולכים למות בכל מקרה, והם יכולים לחסוך מעצמם את אי הנוחות הכרוכה בלעשות משהו קשה בדרך? אבל אני סוטה מהנושא. ראיתי כיצד דמבלדור עלה לעמדת כוח לאחר שהביס את גרינדלוולד, אז חשבתי שאעשה את אותו הדבר. זמן רב לפני כן

נקמתי בדיווייד מונרו – הוא היה מטרד מהשכבה שלי בסליט'רין – אז חשבתי גם לגנוב את זהותו ולמחוק את משפחתו כדי להפוך את עצמי ליורש ביתו. וחשבתי לעצמי גם על אויב נורא להילחם בדיווייד מונרו, אדון האופל הנורא ביותר שניתן לדמיין; חכם מעבר לכל דמיון; מסוכן בהרבה מגרינדלוולד, משום שהאינטליגנציה שלו תהיה מושלמת במקומות בהם זו של גרינדלוולד הייתה פגומה ומועדת להרס-עצמי. אדון אופל שיעשה כמיטב יכולתו הערמומית לפרק בריתות שיילחמו בו, אדון אופל שיזכה לנאמנות העמוקה ביותר מתומכיו באמצעות יכולות הנאום שלו. אדון האופל הנורא ביותר שאיים אי פעם על בריטניה או על העולם כולו, זה היה מי שדיווייד מונרו יביס."

המכתש של פרופסור קווירל הכה בפעמונית ואז בפרח בצבע אחר בשני קולות *בום* נוספים. "אבל, בעוד אימצתי לעצמי לפעמים את התפקיד של קוסם אופל בנדודי, מעולם לא אימצתי את הדמות המלאה של אדון אופל, עם תומכים ואג'נדה פוליטית. לא היה לי שום ניסיון בעניין, וזכרתי את הסיפור על אוונג'ל האפלה ועל האסון שהיה ההופעה הציבורית הראשונה שלה. על פי מה שהעידה לאחר מכן, היא רצתה לקרוא לעצמה האסון המהלך ושליחת החשכה, אבל בלהט הרגע היא הציגה את עצמה בתור אתון החשכה. לאחר מכן היא נאלצה להחריב שני כפרים שלמים לפני שמישהו לקח אותה ברצינות."

"אז החלטת לעשות ניסוי קטן לפני כן," אמר הארי. בחילה עלתה בו, משום שברגע הזה הארי הבין, הוא ראה את ההשתקפות של עצמו; הצעד הבא היה פשוט מה שהארי היה עצמו היה עושה, אם לא היה בו שמץ של אתיקה, אם היה ריק מבפנים. "יצרת זהות חד-פעמית, כדי ללמוד איך העסק עובד, ולהיפטר מטעויות."

"אכן. לפני שהפכתי לאדון אופל נורא באמת שיילחם בדיווייד מונרו, יצרתי את האישיות של אדון אופל עם עיניים אדומות זוהרות, אכזריות חסרת טעם למשרתיו ואג'נדה פוליטית של שאפתנות אישית עירומה מעורבת עם טוהר-דם כפי שמקודמת על ידי שיכורים בסמטת נוקטורן, לצורך אימון. התומכים הראשונים שלי נשכרו בפונדק, קיבלו ברדסים ומסיכות של גולגולות, ונאמר להם להציג את עצמם בתור אוכלי המוות."

תחושת ההבנה והבחילה העמיקו בבטנו של הארי. "וקראת לעצמך וולדמורט."

"בדיוק כך, גנרל תוהו." פרופסור קווירל חייך חיוך רחב ממקום עומדו ליד הקדרה. "רציתי שזה יהיה אנגרמה של שמי, אבל זה היה יכול לעבוד אם שמנו האמצעי היה 'וואנדרולו', ואז זה היה לא אלגנטי. השם האמצעי האמיתי שלנו הוא ו-1, אם תהית. אבל אני סוטה מהנושא. חשבתי שהקריירה של וולדמורט תארוך רק כמה חודשים, שנה לכל היותר, לפני שההילאים יאסרו את תומכיו ואדון האופל החד-פעמי ייעלם. כפי שאתה מבין, הערכתי את התחרות שלי הרבה יותר מדי. ולא באמת הצלחתי לגרום לעצמי לענות את המשרתים שלי כשהביאו לי חדשות רעות, לא משנה מה אדוני אופל עושים במחזות. לא בדיוק הצלחתי לטעון את הטענות בעד טוהר-הדם כאילו הייתי שיכור בסמטת נוקטורן. לא ניסיתי להיות חכם כששלחתי את המשרתים שלי למשימות, אבל אבל גם לא נתתי להם פקודות חסרות שחר לחלוטין – "פרופסור קווירל חייך חיוך עגום שבהקשר אחר היה יכול להיות מקסים. "חודש לאחר מכן, בלטרקס בלק השתחוותה על הרצפה בפניי, ושלושה חודשים לאחר מכן לוציוס מאלפוי חתם איתי עסקאות על כוס של וויסקי-אש יקר. נאנחתי, וויתרתי על כל תקוותי לגזע הקוסמים, והחלתי להתנגד ללורד וולדמורט הנורא הזה בתור דיווייד מונרו."

"ואז מה קרה –"

נחרת זעם עיוותה את פניו של פרופסור קווירל. "חוסר היכולת המוחלט של כל מוסד ומוסד בציוויליזציה של בריטניה הקסומה, זה מה שקרה! אתה לא תוכל להבין זאת, ילד! אני לא יכול להבין זאת! צריך לראות את זה ואפילו אז אי אפשר להאמין! ייתכן ששמת לב שמתוך חבריך לספסל הלימודים שמדברים על עיסוקי הוריהם, שלושה מכל ארבעה עובדים במשרה כזו או אחרת במשרד הקסמים. תהית אולי כצד מדינה יכולה להצליח להעסיק שלושה מתוך כל ארבעה מאזרחיה בבירוקרטיה. התשובה היא שאם הם לא היו מונעים אחד מהשני

לעשות את העבודה שלהם, לא הייתה נותרת להם עבודה לעשות! ההילאים משביעי רצון כלוחמים בודדים, הם באמת נלחמו בקוסמים האופל ורק הטובים ביותר מהשורדים מאמנים את המגוייסים החדשים, אבל המנהיגות שלהם הייתה מבולגנת לגמרי. משרד הקסמים היה כל כך עסוק בלהעביר מסמכים עד שלמדינה לא הייתה שום התנגדות אפקטיבית להתקפות של וולדמורט למעט אנוכי, דמבלדור, וחופן של לוחמים לא סדירים ולא מאומנים. בטלן חסר יכולת, פחדן ועצלן בשם מנדנגוס פלצ'ר נחשב נכס חיוני למסדר עוף-החול - משום שמכיוון שהיה מובטל, הוא לא היה צריך להתעסק בעבודה אחרת! ניסיתי להחליש את ההתקפות של וולדמורט, לנסות לראות האם הוא מסוגל להפסיד; תוך רגע משרד הקסמים הקצה פחות הילאים להתנגד לי! קראתי את הספר האדום הקטן של מאו, אימנתי את אוכלי המוות שלי בטקטיקות גרילה - בלי טעם! בלי טעם! תקפתי את כל בריטניה ובכל היתקלות לכוחות שלי הייתה עדיפות מספרית למול ההתנגדות! מתוך ייאוש הוריתי לאוכלי המוות שלי להתנקש בצורה מערכתית בכל חסר יכולת שניהל את המחלקה לאכיפת חוקי הקסם. בירוקרטים עמדו בתור כדי לקבל תפקידים גבוהים יותר על אף גורל קודמיהם, מחככים את ידיהם בהנאה מהמחשבה על קידום. כל אחד מהם חשב שהוא לבדו יוכל לסגור עסקה מהצד עם לורד וולדמורט. נדרשו לי שבעה חודשים כדי לרצוח את דרכי דרך כולם, ואף לא אוכל מוות אחד שאל מדוע אנחנו טורחים. ואז, אפילו כשברטמוס קראוץ' עלה לתפקיד מנהל ואמיליה בונז מונתה להילאית ראשית, זה היה מעט מדי. הייתי יכול להצליח יותר אם הייתי נלחם לבד. הסיוע של דמבלדור לא היה שווה את המגבלות המוסריות שלו, והסיוע של קראוץ' לא היה שווה את הכבוד שחלק לחוק. "פרופסור קווירל הגביר את האש מתחת לקדרה.

"ובסופו של דבר, "אמר הארי מבעד לכאב הלב, "הבנת שאתה פשוט נהנה יותר בתור וולדמורט."

"זה היה התפקיד הכי פחות מעצבן שגילמתי מעודי. אם לורד וולדמורט אמר שיש לעשות משהו, אנשים צייתו לו בלי וויכוח. לא נאלצתי להתגבר על הדחף שלי להטיל קרשיו על אנשים משום שהם אידיאליים; לראשונה זה היה חלק מהתפקיד. אם משהו הפך את המשחק לפחות מהנה עבורי, פשוט אמרתי אבדהקדברה בלי להתחשב בהאם זה חכם אסטרטגית, והוא לא היה מפריע לי שוב." פרופסור קווירל קצץ באגביות תולעת קטנה לחתיכות. "אבל ההארה האמיתית שלי הגיעה ביום מסוים שבו דייוויד מונרו ניסה להשיג אישור כניסה למורה אסיאתי לטקטיקות קרב, ופקיד של משרד הקסמים מנע זאת ממנו, מחייך חיוך מדושן מעונג. שאלתי את הפקיד הזה האם הוא מבין שהדבר הזה אמור להציל את חייו והפקיד חייך עוד. ואז השלכתי את הזהירות והמסכות בזעם והשתמשתי בביאור-הכרה, טבלתי את אצבעותי בביב-השופכין של טיפשותו ותלשתי את האמת ממוחו. לא הבנתי ורציתי להבין. בכוח ביאור-ההכרה שלי הכרחתי את מוח-הפקיד הזעיר שלו לחיות את החלופות, לראות מה מוח-הפקיד שלו יחשוב אם לוציזוס מאלפוי, או לורד וולדמורט, או דמבלדור, היו עומדים במקומי." ידיו של פרופסור קווירל האטו כשקילף בעדינות חתיכות ורצועות קטנות מגוש של שעות-נרות. "מה שהבנתי לבסוף ביום ההוא מורכב, ילד, וזו הסיבה שלא הבנתי זאת מוקדם יותר בחיי. אנסה לתאר לך זאת בכל מקרה. היום אני יודע שדמבלדור לא עומד בראש העולם, על אף שהוא מגוואמפ עליון של קונפדרציית הקוסמים הבינלאומית. אנשים מדברים סרה בדמבלדור בגלוי, הם מבקרים אותו בגאווה ובפניו, והם לעולם לא היו מעזים להתנגד ללוציזוס מאלפוי כך. אתה התנהגת בחוסר כבוד כלפי דמבלדור, ילד, אתה יודע מדוע עשית זאת?"

"אני... אני לא בטוח," אמר הארי. העובדה שהיו לו תבניות נוירוניות שנותרו משום רידל היוותה השערה מתבקשת.

"זאבים, כלבים, אפילו תרנגולים נלחמים על דומיננטיות בינם לבין עצמם. מה שהבנתי לבסוף, מתודעתו של הפקיד הזה, היה שללוציזוס מאלפוי יש דומיננטיות, ללורד וולדמורט יש דומיננטיות, ולדייוויד מונרו ולאלבוס דמבלדור אין. בכך שלקחנו על עצמנו את הצד הטוב, בכך שהתחייבנו לציית לאור, הפכנו את עצמנו ללא-מאיימים. בבריטניה, ללוציזוס מאלפוי יש דומיננטיות, משום שהוא יכול לדרוש את ההלוואות שלך, או לשלוח בירוקרטים של משרד הקסמים נגד החנות שלך, או לצלוב אותך בנביא היומי, אם תתנגד בגלוי לרצונו.

ולקוסם החזק בעולם אין דומיננטיות משום שכולם יודעים שהוא, "שפתיו של פרופסור קווירל התעקלו, "גיבור מהספרים, מצניע את עצמו ללא לאות ועניו מכדי לנקום. אמור לי, ילד, האם ראית פעם סיפור שבו הגיבור, לפני שהוא מסכים להציל את המדינה, דורש זהב בכמות שפרקליט היה דורש לתיק?"

"למעשה היו הרבה גיבורים כאלה בספרות מוגלגית, האן סולו בתור התחלה –"

"טוב, בסיפורים של קוסמים אין זה כך. זה כל גיבורים צנועים כמו דמבלדור. זו הפנטזיה על העבד רב העוצמה שלעולם לא באמת יתעלה מעליך, לעולם לא ידרוש ממך כבוד, לעולם אפילו לא ידרוש תשלום. האם אתה מבין כעת?"

"אני... חושב שכן," אמר הארי. פרודו וסמוויז משר הטבעות בהחלט התאימו לארכיטיפ של גיבור לא מאיים. "אתה אומר שככה אנשים חושבים על דמבלדור? אני לא מאמין שהתלמידים בהוגוורטס תופשים אותו כהוביט."

"בהוגוורטס, דמבלדור כן מעניש הפרות מסוימות של רצונו, אז חוששים ממנו במידה מסוימת – אם כי תלמידים עדיין מרגישים חופשיים ללעוג לו ביותר מאשר לחישות. מחוץ לטירה, דמבלדור זוכה לנחירות בוז; הם החלו לקרוא לו משוגע, והוא התאים את עצמו לתפקיד כמו שוטה. אם תיכנס לתפקיד המושיע מהמחזות, אנשים יראו אותך בתור עבד, המחויב לספק להם שירותים ולספוג את הביקורת שלהם; זו הפריבילגיה של האדונים, להישען לאחר ולהציע הצעות מועילות בעוד העבדים עמלים בפרך. רק בסיפורים מיוון העתיקה, מהתקופה בה האדם היה פחות מתוחכם בהזיותיו, ניתן למצוא גיבורים מורמים מעם. הקטור, אאניאס, אלה היו גיבורים ששמרו לעצמם את הזכות לנקמה באלה שעלבו בהם, שהיו יכולים לדרוש זהב ויהלומים בתמורה לשירותיהם בלי להצית תרעומת. ואם לורד וולדמורט היה כובש את בריטניה, הוא היה יכול להציג את עצמו כאציל בניצחונו; ואיש לא יעז לקחת כמובן מאליו את רצונו הטוב, או להעיר הערות על עבודתו אם אינה לרוחם. כשהיה מנצח, הוא היה זוכה לכבוד אמיתי. הבנתי באותו היום במשרד הקסמים שבכך שקינאתי בדמבלדור הפגנתי שיגיון בדיוק כמותו. הבנתי שניסיתי לתפוס לעצמי את המקום הלא נכון לכל אורך הדרך. אתה יודע שזה נכון, ילד, משום שהרשית לעצמך לבקר את דמבלדור הרבה יותר מכפי שהרשית לעצמך לבקר אותי. אפילו במחשבותיך, אני מהמר, משום שאינסטינקט מגיע עמוק. ידעת שאתה עלול לשלם את המחיר אם תלעג לפרופסור קווירל החזק והנקמני, אבל שאין מחיר לזלזול בדמבלדור החלש והלא-מזיק."

"תודה לך," אמר הארי מבעד לכאב, "על השיעור החשוב הזה, פרופסור קווירל, אני רואה שצדקת בנוגע למה שהתודעה שלי עשתה." אם כי הזיכרונות של טום רידל כנראה קשורים גם לאופן שבו השתלח לפעמים בדמבלדור בלי סיבה טובה, הארי לא התנהג ככה ליד פרופסור מקגונגל... שאמנם היה לה הכוח להוריד נקודות בית ולא שידרה את אווירת הסובלנות של דמבלדור... לא, זה עדיין נכון, הארי היה מכבד יותר אפילו במחשבותיו אם לא היה נראה שבטוח לא לכבד את דמבלדור.

אז זה היה דייוויד מונרו, וזה היה לורד וולדמורט...

זה עדיין לא ענה על השאלה המבלבלת ביותר, והארי לא היה בטוח שיהיה נכון לשאול אותה. אם, איכשהו, לורד וולדמורט הצליח לא לחשוב על זה, ואז פרופסור קווירל הצליח לא לחשוב על זה במשך תשע שנות ההתבוננות העצמית שלו, אז לא חכם לומר זאת... או אולי כן; הסבל של מלחמת הקוסמים לא היה טוב לבריטניה.

הארי החליט, ודיבר. "דבר אחד שבלבל אותי היה מדוע מלחמת הקוסמים נמשכה כל כך הרבה זמן," אמר הארי. "כלומר, אולי אני לא מעריך כהלכה את הקשיים שניצבו בפני לורד וולדמורט –"

"אתה רוצה לדעת למה לא פשוט הטלתי אימפריו על כמה מהקוסמים החזקים יותר שהיו יכולים להטיל אימפריו על אחרים, חיסלתי את הקוסמים החזקים ביותר שהיו יכולים להתנגד לאימפריו שלי, והשתלטתי על משרד הקסמים תוך, נגיד, שלושה ימים."

הארי הנהן בשתיקה.

פרופסור קווירל נראה מהורהר; ידו ניפתה דשא קצוץ אל הקדרה, חופן אחרי חופן. המרכיב הזה, אם הארי זוכר נכון, נמצא בערך ארבע-חמישיות לקראת סוף המתכון.

"תהיתי זאת בעצמי," אמר המורה להתגוננות לבסוף, "כששמעתי את הנבואה של טרלוני מסנייף, ובחנתי גם את העבר, ולא רק את העתיד. אם היית שואל את עצמי מהעבר מדוע לא השתמש באימפריוס, הוא היה אומר שצריך *שיראו* שהוא מושל, לצוות בגלוי על הבירוקרטיה של משרד הקסמים, לפני שיגיע הזמן להפנות את עיניו לעבר מדינות אחרות. הוא היה אומר שניצחון מהיר ושקט היה עלול לעורר אתגרים מאוחר יותר. הוא היה מציין את המבשול שהיווה דמבלדור והיכולת ההגנתית המרשימה שלו. והוא היה מעלה תירוצים דומים לכל דרך מהירה אחרת ששקל. איכשהו לעולם לא היה הזמן להביא את תוכניותי לשלב הסופי, תמיד היה עוד דבר אחד לעשות לפני כן. ואז שמעתי את הנבואה *וידעתי* שהגיע הזמן, משום שהזמן עצמו הבחין בי. שזמן ההיסוסים תם. והסתכלתי לאחור והבנתי שאיכשהו, אני עושה את זה כבר שנים. אני חושב..." פיסות דשא המשיכו ליפול מידו, אבל לא נראה שהוא מבחין בכך. "חשבתי, כשתכננתי את התוכנית שלי מתחת לאור הכוכבים, שהתרגלתי יותר מדי לשחק נגד דמבלדור. דמבלדור היה אינטליגנטי, הוא ניסה בחריצות להיות ערמומי, הוא לא המתין שאכה אלא הציב בפניי הפתעות. הוא ביצע מהלכים מוזרים שהובילו להשלכות מרתקות ולא צפויות. בדיעבד, היו הרבה תוכניות ברורות להרוס את דמבלדור; אבל אני חושב שחלק כלשהו בי לא רצה לחזור לשחק סוליטירי במקום שח. היה זה כשחשבתי לראשונה על הרעיון של ליצור טום רידל נוסף לזמום נגדו, משהו ראוי אף יותר מדמבלדור, שהסכמתי לראשונה לשקול את סוף המלחמה שלי. כן, בדיעבד זה נשמע מטופש, אבל לפעמים הרגשות שלנו טיפשיים יותר ממה שאנחנו מסוגלים להכריח את ההגיון שלנו להודות. לעולם לא הייתי נוקט במדיניות כזו במכוון. זה היה מפר את כללים תשע, שש עשרה, עשרים ועשרים ושתיים וזה יותר מדי אפילו אם אתה נהנה. אבל להחליט שוב ושוב שיש עוד דבר אחד לעשות, עוד יתרון אחד שנותר להשיג, עוד כלי אחד שאני פשוט *מוכרח* להביא למקומו, לפני שאנטוש תקופה מהנה בחיי ואעבור לתפקיד המטריח יותר של שליטה בבריטניה... טוב, אפילו אני לא חסין לטעות כזו, אם אני לא שם לב שאני עושה אותה."

ואז הארי ידע מה יקרה בסוף, אחרי שאבן החכמים תושג.

בסוף, פרופסור קווירל עומד להרוג אותו.

פרופסור קווירל לא רצה להרוג אותו. ייתכן שהארי הוא האדם היחיד בעולם עליו פרופסור קווירל לא יוכל להטיל את הקללה ההורגת. אבל פרופסור קווירל חשב שהוא מוכרח לעשות זאת, תהא הסיבה אשר תהא.

זו הסיבה שפרופסור קווירל החליט שיש צורך לרקוח את *שיקוי הברק* בדרך הארוכה. זו הסיבה שהיה כל כך קל לשכנע את פרופסור קווירל לענות על השאלות הללו, לדבר סוף סוף על חייו עם מישהו שעשוי להבין. בדיוק כמו שלורד וולדמורט השהה את קץ מלחמת הקוסמים כדי להמשיך לשחק כנגד דמבלדור.

הארי לא הצליח לזכור בדיוק מה פרופסור קווירל אמר מוקדם יותר על כך שלא יהרוג אותו. זה לא היה משהו חד משמעי כדוגמת 'אני בהחלט לא מתכוון להרוג אותך בשום צורה, אופן או דרך אלא אם תתעקש פוזיטיבית לעשות משהו מטופש'. הארי עצמו היסס להתעקש על ניסוח פחות מעורפל משום שכבר ידע שיצטרך לנטרל

את לורד וולדמורט וציפה שניסוח מדויק יותר יחשוף את העובדה הזו, אם היו מחליפים הבטחות כובלות באמת. אז בהחלט ישנן פרצות, לא משנה מה נאמר.

לא הייתה תחושת הלם מיוחדת שליוותה את ההבנה, רק תחושת בהילות מוגברת; חלק כלשהו בהארי כבר ידע זאת, ופשוט המתין לתירוץ כדי להעלות זאת לדיון. היו יותר מדי דברים שנאמרו פה שפרופסור קווירל לא היה מגלה למישהו עם תוחלת חיים צפויה שנמדדה ביותר משעות. הבדידות העצומה של החיים שפרופסור קווירל תיאר עשויים להסביר מדוע הוא מוכן להפר את הכללים שלו ולדבר עם הארי, *בהינתן* העובדה שהארי עומד למות בקרוב ושהעולם לא באמת עובד כמו מחזה שבו הנבל שמגלה את תוכניותיו לגיבור תמיד ייכשל בלהרוג אותו לאחר מכן. אבל מותו של הארי בהחלט צריך להיות בתוכניות העתידיות הללו, איפשהו.

הארי בלע את רוקו, שולט בנשימתו. פרופסור קווירל הוסיף קווצה של שיער סוס לשיקוי הברק, וזה היה מאוחר מאוד בשיקוי, אם הארי זוכר נכון. לא נותרו עוד הרבה פעמוניות להוסיף.

כנראה הגיע הזמן להפסיק לדאוג כל כך מסיכון ולנהל את השיחה הזו בצורה פחות שמרנית, בהתחשב בנסיבות.

"אם אציין טעות אחת שעשה לורד וולדמורט, "אמר הארי, "האם הוא יעניש אותי על כך?"

פרופסור קווירל הרים את גבותיו. "לא אם הטעות אמיתית. אני מציע שלא תנסה להטיף לי מוסר. אבל לא אקלל נושא חדשות רעות, או את הכפוף שעושה מאמץ כן לציין בעיה. אפילו בתור לורד וולדמורט מעולם לא הצלחתי להביא את עצמי לטיפשות הזו. כמובן, היו שוטים שטעו וחשבו שהמדיניות שלי היא חולשה, שניסו לדחוף את עצמם קדימה בכך שדחפו אותי מטה בעצות שנתנו בציבור, בחושבם שאני מוכרח לסבול זאת בתור ביקורת." פרופסור קווירל חיך בגעגועים. "מוטב היה לאוכלי המוות בלעדיהם, ואני מציע שלא תחזור על אותה הטעות."

הארי הנהן, רעד קל עובר בו. "אמ, כשסיפרת לי על מה שקרה במכתש גודריק, בליל-כל-הקדושים, ב-1981 אני מתכוון, אמ... חשבתי שראיתי פגם נוסף בהיסק שלך. דרך שבה היית יכול להימנע מאסון. אבל, אמ, אני חושב שיש לך נקודה עיוורת, מחלקה של אסטרטגיות שאתה לא חושב עליהן, כך שלא ראית אותה אפילו לאחר מכן -"

"אני מקווה שאתה לא עומד לומר משהו מטופש בסגנון 'אל תנסה להרוג אנשים', "אמר פרופסור קווירל. "אני אהיה עצוב אם זה המצב."

"לא ששוני בערכים. טעות אמיתית, בהינתן מטרות ששלך. האם תפגע בי, אם אהיה מורה בששבילך, ואלמד לקח? או אם טעות פשוטה וברורה, ותגרום לך להרגיש טיפש?"

"לא, "לחשש פרופסור קווירל, "לא אם לקח אמיתי."

הארי בלע את רוקו. "אמ. למה לא בדקת את מערכת ההורקרוקסים לפני שהיית צריך להשתמש בה באמת?"

"לבדוק אותה?" אמר פרופסור קווירל. הוא הרים את מבטו מהשיקוי המתבשל ותרעומת מילאה את קולו. "למה אתה מתכוון, לבדוק אותה?"

"למה לא בדקת שמערכת ההורקרוקסים עובדת כהלכה, לפני שהיית צריך אותה בליל-כל-הקדושים?"

פרופסור קווירל נראה נגעל. "חתיכת - לא רציתי למות, מר פוטר, וזו הייתה הדרך היחידה לבדוק את היצירה הגדולה שלי! מה היה עוזר לי לסכן את חיי מוקדם ולא מאוחר? איך זה היה מועיל לי?"

הארי בלע את הגוש שבגרונו. "הייתה דרך ששבה היית יכול לבדוק את מערכת ההורקרוקססים ששלך בלי למות. הלקח הכללי חשוב. האם אתה רואה אותו כעת?"

"לא," אמר פרופסור קווירל לאחר זמן מה. המורה להתגוננות פורר בעדינות את אחת מהפעמוניות האחרונות ביחד עם שערה בלונדינית ארוכה ואז זרק אותה לשיקוי, שביעבע בגוון בהיר יותר כעת. נותרו רק עוד שתי פעמוניות על שולחן השיקויים. "ואני מקווה שבבילך שהלקח שלך מועיל."

"נניח, פרופסור, שהייתי לומד כיצד להטיל את לחש ההורקרוקס המשופר והייתי מוכן להשתמש בו. מה הייתי עושה איתו?"

פרופסור קווירל ענה מיד. "היית מוצא אדם מאוס מוסרית בעיניך, שהיית יכול לשכנע את עצמך שמותו יציל חיים אחרים, ורוצח אותו כדי ליצור הורקרוקס."

"ואז מה?"

"יוצר עוד הורקרוקסים," אמר המורה להתגוננות. הוא הרים צנצנת של מה שנראה כמו קשקשי דרקון.

"לפני זה," אמר הארי.

אחרי זמן מה המורה להתגוננות הניד בראשו. "אני עדיין לא רואה זאת, ואתה תחדול מהמשחק הזה ותאמר לי."

"אני אצור עוד הורקרוקסים בשביל החברים שלי. אם היה באמת אכפת לך מעוד מישהו בעולם, אם היה עוד אדם אחד שהיה נותן לאלמוות שלך משמעות, מישהו שהיית רוצה שיחיה לנצח איתך -" גרונו של הארי נחנק. "אז, אז הרעיון של ליצור הורקרוקס בשביל מישהו אחר לא היה נוגד את האינטואיציה שלך כל כך." הארי מצמץ בחוזקה. "יש לך נקודה עיוורת מסביב לאסטרטגיות שנוגעות לעשיית דברים נחמדים לאנשים אחרים, עד הנקודה שבה זה מונע ממך להשיג את הערכים האנוכיים שלך. אתה חושב... שזה לא הסגנון שלך, אני מניח. זה... החלק המסוים הזה בדימוי העצמי שלך... עלה לך בתשע השנים ההן."

פיפטת שמן המנטה שהמורה להתגוננות החזיק הוסיפה נוזל לקדרה, טיפה אחרי טיפה.

"אני מבין..." אמר המורה להתגוננות. "אני מבין. הייתי צריך ללמד את רבסטאן את טקס ההורקרוקס המתקדם ולהכריח אותו לבחון את ההמצאה. כן, זה ברור להפליא בדיעבד. לצורך העניין, הייתי יכול לצוות על רבסטאן לנסות להטמיע את עצמו באיזה תינוק מתכלה, כדי לראות מה יקרה, לפני שהלכתי למכתש גודריק ויצרתי אותו." פרופסור קווירל הניד בראשו בפליאה. "ובכן. אני שמח שאני מבין זאת בעת ולא לפני עשר שנים; היה לי מספיק על מה להלקות את עצמי אז."

"אתה לא רואה דרכים נחמדות לעשות את הדברים שאתה רוצה לעשות," אמר הארי. אוזניו שמעו נימת ייאוש בקולו. "אפילו כשאסטרטגיה נחמדה תהיה יעילה יותר אתה לא רואה אותה בגלל הדימוי העצמי שלך, של מישהו לא נחמד."

"זו אבחנה הוגנת," אמר פרופסור קווירל. "אכן, כעת משציינת זאת, חשבתי כבר על כמה דברים נחמדים שאני יכול לעשות היום, כדי לקדם את האג'נדה שלי."

הארי פשוט הביט בו.

פרופסור קווירל חייך. "הלקח שלך טוב, מר פוטר. מעתה והלאה, עד שאלמד את הטריק, אעמוד על המשמר בחריצות ואחפש אסטרטגיות ערמוניות שכוללות עשיית דברים נחמדים לאנשים אחרים. אלך ואתאמן במעשים טובים, אולי, עד שהתודעה שלי תהיה מסוגלת ללכת לשם בקלות רבה יותר."

צמרמורות עברו בגוו של הארי.

פרופסור קווירל אמר זאת בלי שמץ של היסוס.

לורד וולדמורט היה משוכנע לחלוטין שלא ניתן לגאול אותו. הוא לא חשש אפילו קצת שזה יקרה לו.

הפעמונית השנייה לפני האחרונה הוכנסה בעדינות לשיקוי.

"עוד לקחים מועילים שאתה רוצה ללמד את לורד וולדמורט, ילד?" שאל פרופסור קווירל. הוא הרים את מבטו מהשיקוי וחייך חיוך רחב, כאילו ידע בדיוק מה הארי חושב.

"כן", אמר הארי, קולו כמעט נשבר. "אם המטרה שלך היא להשיג אושר, אז לעשות דברים נחמדים בשביל אנשים אחרים מרגיש טוב יותר מאשר לעשות אותם בשביל עצמך."

"אתה באמת חושב שמעולם לא חשבתי על זה, ילד?" החיוך נעלם. "אתה חושב שאני טיפש? אחרי שסיימתי את לימודי בהוגוורטס נדדתי בעולם שנים, לפני שחזרתי לבריטניה בתור לורד וולדמורט. I have put on more faces than I bothered counting. אתה חושב שמעולם לא ניסיתי להיות הגיבור, רק כדי לראות איך זה ירגיש? האם נתקלת בשם אלכסנדר צ'רנישוב? בדמות הזו חיפשתי לי חור שבוח אל שנשלט על ידי קוסם אופל, ושחררתי את תושביו העלובים מעבדות. הם בכו דמעות תודה למראי. זה לא הרגיש טוב במיוחד. אפילו נשארתי בסביבה והרגתי את חמשת קוסמי האופל הבאים שניסו להשתלט על המקום. השקעתי אוניות מכספי - טוב, לא מכספי, אבל העיקרון תקף - כדי לייפות את המדינה הקטנה שלהם והשליט מידת מה של סדר. הם התרפסו עוד יותר, וקראו לאחד מכל שלושה תינוקות אלכסנדר. עדיין לא הרגשתי דבר, אז הנהנתי לעצמי, סימנתי את זה כניסיון טוב, והלך לדרכי."

"ואתה מאושר בתור לורד וולדמורט, אם כן?" קולו של הארי עלה, נעשה פראי.

פרופסור קווירל היסס, ואז משך בכתפיו. "נראה כאילו אתה כבר יודע את התשובה לזה."

"אז למה? למה להיות וולדמורט אם זה אפילו לא עושה אותך מאושר?" קולו של הארי נשבר. "אני אתה, אני מבוסס עליך, אז אני יודע שפרופסור קווירל הוא לא רק מסכה! אני יודע שהוא מישוהו שבאמת היית יכול להיות! למה לא פשוט להישאר ככה? תסיר את הקללה שלך מעל משרת המורה להתגוננות מפני כוחות האופל ופשוט תישאר פה, תשתמש באבן החכמים כדי לעטות את דמותו של דייוויד מונרו ותשחרר את פרופסור קווירל, אם תבטיח שתפסיק להרוג אנשים אני אשבע שלא אגלה לאיש מי אתה, פשוט תהיה פרופסור קווירל, לתמיד! התלמידים שלך כן יעריכו אותך, הסטודנטים של אבא שלי מעריכים אותך -"

פרופסור קווירל גיחך לעצמו מעל הקדרה בעודו מערבב אותה. "ישנם אולי חמישה עשר אלף קוסמים חיים בבריטניה הקסומה, ילד. היו יותר פעם. יש סיבה שפוחדים להגיד את שמי. אתה תסלח לי רק משום שאהבת את שיעורי הקסם הקרבי שלי?"

מחזק, אמר ההפלפאף הפנימי של הארי. ברצינות, מה לעזאזל?

הארי שמר על ראש מורם, על אף שרעד. "זה לא המקום שלי לסלוח על משהו שעשית. אבל זה עדיף על מלחמה נוספת."

"הא", אמר המורה להתגוננות. "אם אי פעם תמצא מחולל-זמן שיכול לחזור ארבעים שנה ולשנות את ההיסטוריה, אל תשכח להגיד את זה לדמבלדור לפני שהוא דוחה את המועמדות של טום רידל למשרת המורה להתגוננות מפני כוחות האופל. אך אבוי, חוששני שפרופסור רידל לא היה מוצא אושר מתמשך בהוגוורטס."

"למה לא?"

"משום שעדיין הייתי מוקף באידיוטים, ולא הייתי יכול להרוג אותם," אמר פרופסור קווירל ברוגע. "להרוג אידיוטים זו ההנאה הגדולה בחיי, ואודה לך אם לא תבקר את זה לפני שתנסה זאת בעצמך."

"יש משהו שיעשה אותך מאושר יותר מזה," אמר הארי, קולו נשבר שוב. "מוכרח להיות."

"למה?" שאל פרופסור קווירל. "האם זה איזה חוק מדעי שטרם נתקלתי בו? ספר לי עליו."

הארי פתח את פיו, אבל לא הצליח למצוא מילים, מוכרח להיות משהו מוכרח להיות משהו אם פשוט יוכל למצוא את הדבר הנכון לומר -

"ולך," אמר פרופסור קווירל, "אין שום זכות לדבר איתי על אושר. אושר זה לא הדבר שאכפת לך ממנו יותר מכל. החלטת את זה בהתחלה, כבר בתחילת השנה, כשמצנפת המיון הציעה לך הפלפאף. ואני יודע על זה משום שקיבלתי הצעה דומה לפני שנים, וסירבתי לה בדיוק כמך. מעבר לכך אין עוד הרבה מה לומר, בין טום רידלים." המורה להתגוננות פנה בחזרה אל הקדרה.

לפני שהארי הספיק לחשוב על תשובה, פרופסור קווירל זרק פנימה א הפעמונית האחרונה, ופרץ של בועות זוהרות גלש מהקדרה.

"אני מאמין שסיימנו פה," אמר פרופסור קווירל. "אם יש לך שאלות נוספות, הן ייאלצו להמתין."

הארי קם לרגליו ברעד, בזמן שפרופסור קווירל הרים את הקדרה ומזג כמות עצומה בצורה מגוחכת של נוזל מבריק, יותר ממה שהיה יכול להיכנס לתריסר קדרות, על האש הסגולה ששמרה על הדלת.

האש הסגולה כבתה.

"ובעת למראה," אמר פרופסור קווירל, הוציא את גלימת ההיעלמות מגלימותיו, והרחיף אותה לרגליו של הארי.